

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL V. J. 2016-05-26 SKUNDO**

2016 m. rugpjūčio 1 d. Nr. S-155 (7-106/2016)

Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršelienės
Martyno Endrijaičio – pranešėjas
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės
V. R.–Ž.

sekretoriaujant
dalyvaujant
mokesčių mokėtojui
mokesčių mokėtojo atstovams

V. J.
R. D.
E. V.

mokesčių administratoriaus atstovui nedalyvaujant

2016 m. liepos 5 d. posėdyje išnagrinėjusi V. J. (toliau – Pareiškėjas) 2016 m. gegužės 26 d. skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2016 gegužės 4 d. sprendimo Nr. 68-110, n u s t a t ė :

Inspekcija 2016-05-04 sprendimu Nr. 68-110 patvirtino Klaipėdos apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Klaipėdos AVMI) 2015-11-11 sprendimo Nr. (6.5) FR0682-711 dėl 2015-08-20 patikrinimo akto Nr. FR0680-610 (toliau – Patikrinimo aktas) tvirtinimo nurodymus Pareiškėjui sumokėti į valstybės biudžetą 190 210,85 Eur gyventojų pajamų mokestį (toliau – GPM), 90 030,55 Eur GPM delspinigius ir 19 021 Eur GPM baudą (10 proc.).

Sprendime nurodoma, jog mokestinis ginčas byloje kilo dėl to, ar mokesčių administratorius teisėtai ir pagrįstai, vertindamas nustatytas faktines aplinkybes bei surinktus įrodymus, konstatavo, jog Pareiškėjo ir jo sutuoktinės L. J. išlaidos tikrinamuoju 2008–2013 m. laikotarpiu viršijo juridinę galią turinčiais pajamų šaltiniais patvirtintas pajamas 8 351 662 Lt, ir mokesčių bazę nustatė bei mokesčius apskaičiavo, vadovaudamasis 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 70 straipsnio nuostatomis pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, pritaikęs išlaidų metodą.

Nurodoma, jog Klaipėdos AVMI pagal 2012-03-26 užduotį Nr. AC4-10 atlikto Pareiškėjo mokestinio tyrimo metu nustatė, jog Pareiškėjo ir jo sutuoktinės L. J. 2008–2010 m. patirtos išlaidos viršijo jų gautas pajamas ir jie patirtoms išlaidoms (nekilnojamajam turtui įsigyti, paskoloms gražinti ir palūkanoms mokėti, vertybiniams popieriams įsigyti, išvestinių priemonių (valiutų) sandorių užstatams sumokėti ir nuostoliams bei vartojimo išlaidoms padengti bei indėliams / santaupoms

formuoti) panaudojo kitas iš nenustatytų pajamų šaltinių gautas pajamas, kurios nebuvo apmokestintos Lietuvos Respublikos įstatymų nustatyta tvarka. Todėl vietos mokesčių administratorius, nustatęs, kad Pareiškėjas nevykdo arba netinkamai vykdo savo pareigas apskaičiuojant mokesčius, inicijavo ir atliko jo patikrinimą, taikdamas MAĮ 70 straipsnio sąlygas.

Inspekcija nurodo, jog Klaipėdos AVMI, pagal įvertinimą apskaičiuodama Pareiškėjo ir jo sutuoktinės GPM bazę, naudojosi Inspekcijos viršininko 2004-05-24 įsakymu Nr. VA-103 „Dėl mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų Mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių (toliau – Taisyklės) 29 punkte nustatytais informacijos šaltiniais. Vietos mokesčių administratorius patikrinimo metu rėmėsi komercinių bankų informacija apie Pareiškėjo ir jo sutuoktinės gautas pajamas ir patirtas išlaidas, Inspekcijos informacinės duomenų bazės duomenimis apie registruotus sandorius, gautas su darbo santykiais susijusias pajamas, turima VĮ Registrų centro informacija apie Pareiškėjo ir jo sutuoktinės vardu registruotą nekilnojamąjį turtą, transporto priemones bei kita patikrinimo metu surinkta informacija ir apskaičiavo Pareiškėjo bei jo sutuoktinės 2008–2013 m. gautas pajamas ir patirtas išlaidas.

Skundžiamame sprendime nurodoma, jog, kaip matyti iš Patikrinimo akto, vietos mokesčių administratorius patikrinimo metu, atlikęs Pareiškėjo ir jo sutuoktinės bankų sąskaitose pinigų srautų ir patirtų išlaidų analizę, nustatė, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė 2008–2012 m. patyrė 60 806 209 Lt (2008 m. – 15 240 099 Lt, 2009 m. – 8 451 460 Lt, 2010 m. – 8 703 272 Lt, 2011 m. – 12 393 486 Lt, 2012 m. – 16 017 892 Lt) išlaidas, iš jų: 6 200 000 Lt nekilnojamajam turtui įsigyti, 15 134 182 Lt paskoloms AB SEB bankui grąžinti, 1 182 758 Lt palūkanoms AB SEB bankui sumokėti, 16 822 Lt įsipareigojimo mokesčiui AB SEB bankui sumokėti, 1 300 000 Lt paskolai IĮ „D1“ (toliau – Įmonė) grąžinti, 266 482 Lt palūkanoms Įmonei sumokėti, 1 090 834 Lt vertybiniais popieriais įsigyti, 429 884 Lt išvestinių priemonių (valiutų) sandorių užstatams sumokėti ir 820 900 Lt nuostoliams bei vartojimo išlaidoms padengti, 25 691 526 Lt pervestoms Įmonei pinigines lėšoms iš Įmonės prekių apyvartos, 780 809 Lt apmokėtoms Įmonės išlaidoms pagal avanso apyskaitas, 3 283 096 Lt pervestiems / įneštieiems savininko įnašams į Įmonę, 721 082 Lt patirtoms vartojimo išlaidoms ir 3 887 834 Lt pervestoms lėšoms susijusiems asmenims: 2 sūnams, 4 anūkėms, sutuoktinės motinai (Patikrinimo akto 5 priedas).

Pagal bankų (AB SEB, AB banko „Snoras“, AB „Šiaulių bankas“, „Swedbank“, AB) išrašų duomenis nustatyta, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė 2008–2012 m. bankų asmeninėse sąskaitose kaupė santaupas ir indėlius. Nustatyta, kad sutuoktinių sukauptos pinigines lėšas banke 2008-01-01 buvo 559 102 Lt, 2009-01-01 – 392 850 Lt, 2010-01-01 – 2 017 419 Lt, 2011-01-01 – 2 873 672 Lt, 2012-01-01 – 192 040 Lt, 2012-12-31 – 932 806 Lt (Patikrinimo akto 6–7 priedai).

Nurodoma, jog mokesčių administratorius nustatė, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė iš oficialių pajamų šaltinių gavo 52 828 251 Lt (2008 m. – 14 395 612 Lt, 2009 m. – 8 158 251 Lt, 2010 m. – 7 632 167 Lt, 2011 m. – 7 341 784 Lt, 2012 m. – 15 300 437 Lt) pajamas (be mokesčių) ir pinigines lėšas, iš jų: 50 507 Lt su darbo santykiais susijusias pajamas, 1 572 Lt ligos pašalpas, 206 542 Lt nuomos pajamas, 11 Lt Inspekcijos grąžintą GPM, 113 594 Lt komandiruočių pinigius iš Įmonės, 13 528 316 Lt gautas iš AB SEB banko paskolas, 1 920 610 Lt vertybinių popierių pardavimo pajamas, 36 534 Lt išvestinių priemonių (valiutų) pardavimo pelną, 36 656 Lt dividendus iš Lietuvos ir užsienio vienetų, 1 700 000 Lt neribotos atsakomybės vieneto (Įmonės) dalyvio pajamas iš pelno po apmokestinimo, 180 994 Lt palūkanas už banko indėlius, 3 000 Lt kitas pajamas, 429 884 Lt grąžintus išvestinių priemonių (valiutų) sandorių užstatus, 25 959 Lt draudimo išmokas, 1 956 Lt atkurtas santaupas, 500 000 Lt pajamas už AB banko „Snoras“ VP indėlio sertifikatą, 2 621 110 Lt grąžintas / pervestas sūnaus A. J. pinigines lėšas, 25 692 078 Lt gautas pinigines lėšas iš Įmonės apyvartinių lėšų, 4 917 716 Lt grąžintus savininko įnašus, 861 212 Lt gautus avansus pagal Įmonės avanso apyskaitas (Patikrinimo akto 5 priedas).

Klaipėdos AVMI 2015-01-05 atlikto Įmonės operatyvaus patikrinimo metu nustatė, kad Įmonė 2008–2012 m. vykdė su Pareiškėju atsiskaitymus pagal avanso apyskaitas. Pagal avanso apyskaitas Pareiškėjas 2008–2012 m. apmokėjo 780 809 Lt (2008 m. – 87 340 Lt, 2009 m. – 138 370 Lt, 2010 m. – 136 547 Lt, 2011 m. – 115 886 Lt, 2012 m. – 302 666 Lt) Įmonės patirtas išlaidas už

įsigytą turtą, atsargas, prekes, kūrą, paslaugas, tiekėjų skolas, mokėjo mokesčius į biudžetą. Įmonė pagal pateiktas avanso apyskaitas Pareiškėjui išmokėjo 861 212 Lt (2008 m. – 100 521 Lt, 2009 m. – 61 681 Lt, 2010 m. – 198 897 Lt, 2011 m. – 116 557 Lt, 2012 m. – 383 556 Lt), Įmonė 2009–2011 m. pabaigoje Pareiškėjui liko skolinga: 2009-12-31 – 63 510 Lt, 2010-12-31 – 1 160 Lt, 2011-12-31 – 489 Lt, Pareiškėjas 2008 ir 2012 m. pabaigoje Įmonei negrąžino avanso: 2009-01-01 – 13 181 Lt ir 2012-12-31 – 80 401 Lt. Pareiškėjas šias lėšas panaudojo patirtoms minėtų laikotarpių šeimos išlaidoms dengti.

Mokesčių administratorius, įvertinęs, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė L. J. 2008-01-01 piniginių lėšų likučio ne banke neturėjo, nes sutuoktinių 2007 m. patirtų išlaidų 1 335 561 Lt suma viršijo jų gautas pajamas (Patikrinimo akto 3 p.), taip pat vertinęs sutuoktinių sukauptus piniginių lėšų likučius banke (2008-01-01 – 559 102 Lt, 2009-01-01 – 392 850 Lt, 2010-01-01 – 2 017 419 Lt, 2011-01-01 – 2 873 672 Lt, 2012-01-01 – 192 040 Lt, 2012-12-31 – 932 806 Lt), nustatė, kad Pareiškėjo ir jo sutuoktinės šeimos išlaidos 8 351 662 Lt (2008 m. – 678 235 Lt, 2009 m. – 1 917 778 Lt, 2010 m. – 1 927 358 Lt, 2011 m. – 2 370 070 Lt, 2012 m. – 1 458 221 Lt) suma viršijo jų iš oficialių pajamų šaltinių gautas pajamas, iš jų:

- 2008 m. 678 235 Lt: 436 731 Lt banko paskoloms dengti ir palūkanoms sumokėti, 60 385 Lt nekilnojamajam turtui įsigyti, 161 379 vertybiniais popieriais įsigyti, 19 740 Lt vartojimo ir kitoms išlaidoms;

- 2009 m. 1 917 778 Lt: 235 392 Lt banko paskoloms dengti ir palūkanoms sumokėti, 717 284 Lt santaupoms / indėliams formuoti, 884 100 Lt savininko įnašams į Įmonę, 81 002 Lt išvestinių priemonių (valiutų) sandorių užstatui sumokėti;

- 2010 m. 1 927 358 Lt: 321 147 Lt banko paskoloms dengti ir palūkanoms sumokėti, 379 963 Lt savininko įnašams į Įmonę, 856 268 Lt santaupoms / indėliams formuoti, 317 283 Lt išvestinių priemonių (valiutų) sandorių patirtam nuostoliui padengti, 52 697 Lt vartojimo išlaidoms;

- 2011 m. 2 370 070 Lt: 2 066 662 Lt banko paskoloms dengti ir palūkanoms sumokėti, 300 000 Lt Įmonės paskolai (L. J. paskola buvo gauta 2006 m.) dengti, 3 408 Lt vartojimo išlaidoms;

- 2012 m. 1 458 221 Lt: 416 481 Lt L. J. paskolai grąžinti ir palūkanoms sumokėti Įmonei, 660 367 Lt santaupoms / indėliams formuoti, 381 373 Lt pervesta sūnui A. J.

Nustatyta, kad sutuoktiniai 2008–2012 m. patirtoms išlaidoms dengti įnešė grynuosius pinigus į bankų sąskaitas ir į Įmonės kasą iš mokesčių administratoriui nežinomų ir Lietuvos Respublikos įstatymų tvarka neapmokestintų pajamų šaltinių.

Mokesčių administratorius nustatė, kad Pareiškėjas 2008–2012 m. nuolat (kas antrą dieną ir dažniau) įnešinėdavo grynuosius pinigus įvairia valiuta ir įvairiomis sumomis (vienu metu įnešant nuo 700 Lt iki 100 000 Lt, kartais ir didesnes negu 100 000 Lt sumas) į bankų (AB SEB, „Swedbank“, AB, AB banko „Snoras“) asmenines sąskaitas, iš kurių banko pavedimais apmokėdavo už įsigytą nekilnojamąjį turtą, vertybinius popierius, grąžindavo paskolas, mokėdavo banko palūkanas, apmokėdavo patirtas vartojimo išlaidas, pervesdavo išvestinių priemonių (valiutų) sandoriams vykdyti užstatus, dengdavo išvestinių priemonių (valiutų) sandorių nuostolius, pervesdavo savininko įnašus. 2012-08-10 ir 2015-01-05 atliktų Įmonės operatyvių patikrinimų metu nustatyta, kad Įmonė kasos išlaidų orderiais iš kasos Pareiškėjui 2008–2013 m. išmokėjo 25 692 078 Lt gryniaisiais pinigais iš Įmonės prekių apyvartos, kuriuos Pareiškėjas pats arba jo pavedimu Įmonės darbuotojai nuolat įvairia valiuta ir įvairiomis sumomis (vienu metu įnešant nuo 100 Lt iki 100 000 Lt, kartais ir didesnes negu 100 000 Lt sumas) įnešinėdavo į Pareiškėjo asmenines sąskaitas bankuose. Nustatyta, kad 2008–2013 m. Pareiškėjas 25 691 526 Lt iš asmeninių sąskaitų bankuose nedelsiant (tą pačią dieną ar po kelių dienų) įvairia valiuta ir įvairiomis sumomis banko pavedimais pervesdavo į Įmonės sąskaitas, esančias AB SEB banke. Pareiškėjas paaiškino, kad, išimdamas iš Įmonės kasos grynuosius pinigus ir įnešdamas į savo asmenines sąskaitas bei pervesdamas mokėjimo pavedimais atgal į Įmonės sąskaitas, esančias tame pačiame banke, sutalpė piniginių lėšų, nes fiziniam asmeniui, įnešus grynuosius pinigus į savo sąskaitą banke, už banko paslaugą mokestis netaikomas, o fiziniam asmeniui įnešus grynuosius pinigus į Įmonės sąskaitas banke yra taikomas paslaugų mokestis už grynųjų piniginių lėšų įnešimą ir mokestis už pavedimo padarymą.

Nurodoma, kad Klaipėdos AVMI patikrinimo metu, atlikusi grynujų pinigų srautų analizę, nustatė, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė L. J. 2008–2012 m. disponavo iš viso grynaisiais 38 635 881 Lt (2008 m. – 7 628 948 Lt, 2009 m. – 7 080 723 Lt, 2010 m. – 7 414 057 Lt, 2011 m. – 7 965 555 Lt, 2012 m. – 8 546 598 Lt) suma, iš jų: Pareiškėjas į bankų asmenines sąskaitas 2008–2012 m. įnešė 34 832 336 Lt (2008 m. – 7 535 948 Lt, 2009 m. – 6 196 623 Lt, 2010 m. – 7 034 094 Lt, 2011 m. – 7 635 555 Lt, 2012 m. – 6 430 116 Lt) pinigines lėšas.

Atlikusi Įmonės operatyvius patikrinimus, Klaipėdos AVMI nustatė, kad Pareiškėjas 2008–2010 m. į Įmonės kasą įnešė savininko įnašų 1 357 063 Lt, L. J. 2011–2012 m. gražino Įmonei 1 566 482 Lt paskolą ir sumokėjo palūkanas bei Pareiškėjas 2012 m. perdavė sūnui T. J. 850 000 Lt piniginių lėšų sumą.

Nustatyta, kad Pareiškėjo ir jo sutuoktinės 2008–2012 m. minėtų įneštų grynujų piniginių lėšų šaltiniai buvo iš Įmonės grynaisiais gautos piniginės lėšos 30 284 219 Lt (2008 m. – 6 950 713 Lt, 2009 m. – 5 162 945 Lt, 2010 m. – 5 486 699 Lt, 2011 m. – 5 595 485 Lt, 2012 m. – 7 088 377 Lt), iš jų: 25 692 078 Lt iš Įmonės prekių apyvartos, 2 116 408 Lt Įmonės gražinti savininko įnašai, 1 700 000 Lt (2012 m.) išmokėtos iš Įmonės pajamos iš apmokestinto pelno, 775 733 Lt kitos piniginės lėšos (komandiruoju pinigai, gauti avansai, darbo užmokestis). Pareiškėjas iš bankų sąskaitų grynujų pinigų neišėmė, išskyrus 2009 m. iš „Swedbank“, AB, asmeninės sąskaitos vieną kartą išėmė grynaisiais 4 519 Lt.

Vietos mokesčių administratorius nustatė, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė patirtoms išlaidoms padengti turėjo 8 351 662 Lt (2008 m. – 678 235 Lt, 2009 m. – 1 917 778 Lt, 2010 m. – 1 927 358 Lt, 2011 m. – 270 070 Lt, 2012 m. – 1 458 221 Lt) kitų pajamų, gautų iš mokesčių administratoriui nežinomų ir Lietuvos Respublikos įstatymų tvarka neapmokestintų pajamų šaltinių, kurių nedeklaravo bei nuo jų neapskaičiavo ir nesumokėjo į biudžetą GPM.

Pareiškėjas, nesutikdamas su Klaipėdos AVMI išvadomis, pateiktame skunde Inspekcijai nurodė, kad, siekdamas pagrįsti 2008–2012 m. pajamų šaltinius, jis mokesčių administratoriui pateikė paaiškinimus ir dokumentus: 2008-01-01 su J. K. pasirašytą paskolos sutartį, paaiškinimą dėl sūnaus T. J. 2008 m. paskolintų 850 000 Lt ir 1992–2000 m. laikotarpiu 1 425 116 Lt pajamų kilmę patvirtinančių dokumentų kopijas.

Pareiškėjas nurodė, kad Klaipėdos AVMI nepagrįstai nevertino pateiktų pajamų šaltinių dėl 1992–2002 m. laikotarpiu gautų 1 387 468 Lt piniginių lėšų. Siekdamas pagrįsti tikrinamojo laikotarpio pradžioje, t. y. 2008-01-01, deklaruoto piniginių lėšų likučio ne banke realumą, papildomai pateikė dokumentus dėl 4 692 402 Lt lėšų 1990–2000 m. laikotarpiu gavimo ir mano, kad šia suma turi būti padidintos jo pajamos. Pažymėjo, kad mokesčių administratoriui tinkamai neįvertinus ir neištyrus minėtų santaupų, t. y. ar santaupos realiai buvo sukauptos, nėra pagrindo konstatuoti, kad Pareiškėjas turėjo tik 50 000 Lt, kuriais galėjo dengti šeimos išlaidas nuo 2004 m. Nurodė, kad pateikė pajamų šaltinius, kurie įrodo, jog 1990–2000 m. laikotarpiu sutuoktiniai turėjo 6 079 870 Lt pajamų ir įplaukų, pagrįstų dokumentais.

Taip pat Pareiškėjas skunde Inspekcijai nurodė, jog Klaipėdos AVMI nepripažino Pareiškėjo pajamomis iš AB SEB banko 2005–2006 m. gautų 2 929 997 Lt paskolų, teigdamas, kad mokesčių administratorius šių paskolų gražinimą priskyrė išlaidoms, tačiau neįtraukė šios sumos į lėšas, kuriomis disponavo tikrinamo laikotarpio pradžioje. Nurodė, kad vietos mokesčių administratorius neįvertino 2005-01-17 Įmonės suteiktos 1 169 715 Lt paskolos GI akcijoms įsigyti bei kitoms išlaidoms. Kadangi gauta paskola buvo padengta tik iš dalies ir iki šios dienos skola sudaro 728 715 Lt, pajamų skaičiavimo tikslais ši suma turėtų būti priskirta Pareiškėjo pajamoms. Patikrinimo metu nebuvo vertinti Pareiškėjui už parduotą pastatą adresu: (*duomenys neskelbtini*), iš Įmonės gražinti 2 000 000 Lt bei 2012-11-05 už parduotą automobilį gauti 483 392 Lt, kuriuos A. J. panaudojo šeimos versle, todėl šia suma turėtų būti mažinamos Pareiškėjo ir jo sutuoktinės išlaidos. Kadangi Pareiškėjas pateikė papildomus dokumentus ir paaiškinimus dėl pajamų šaltinių už 2004–2012 m., padaryta išvada, kad jo ir sutuoktinės pajamos turi būti padidintos 2 483 392 Lt suma.

Pareiškėjas dėl 4 820 000 Lt paskolos grynaisiais pinigais iš J. K. gavimo aplinkybių pagal 2008-01-01 sutartį nurodė, kad jis mokesčių administratoriui pateikė: 1) originalią 2008-01-01 abiejų sutarties šalių pasirašytą sutartį; 2) 2014-10-28 sutarties kopiją su J. K. priedu, kad paskola su

palūkanomis grąžinta; 3) abi šalys žodžiu ne kartą patvirtino pinigų perdavimo faktą. Be to, J. K. 2014-04-04 deklaravo 300 625 Lt palūkanas, tuo patvirtindamas paskolos suteikimo faktą.

Pareiškėjas dėl T. J. 850 000 Lt paskolos suteikimo 2008 m. nurodė, kad mokesčių administratorius nevertino Pareiškėjo šeimos verslo specifikos ir dirbtinai taikė ekonominius dėsnius bendražmogiško bendravimo pagrindu paremtiems santykiams, taip pat neatsižvelgė į faktines aplinkybes, kad turtas T. J. vardu buvo įsigytas už Pareiškėjo lėšas, taip pat neįvertino, jog T. J. paskola buvo suteikta vėliau, nei įsigytas turtas.

Be to, Pareiškėjas papildomai Inspekcijai pateikė paaiškinimus ir dokumentus, susijusius su Pareiškėjo pajamų gavimu 1994, 2004 ir 2005 m.

Apibendrinamas Pareiškėjas skunde Inspekcijai ir skundo papildyme nurodė, kad pateikė dokumentus bei paaiškinimus gautoms 14 800 567 Lt pajamoms pagrįsti, kas net 448 905 Lt viršija mokesčių administratoriaus nustatytą 8 351 662 Lt išlaidų sumą, neva dengtą iš nenustatytų bei įstatymų nustatyta tvarka neapmokestintų pajamų šaltinių.

Inspekcija, įvertinusi Pareiškėjo tiek patikrinimo metu, tiek kartu su skundu centriniam mokesčių administratoriui pateiktus dokumentus bei paaiškinimus dėl 1990–2002 m. laikotarpiu gautų 1 387 468 Lt, kuriuos Pareiškėjas nurodė kaip pajamų šaltinius piniginių lėšų likučiui 2008-01-01 pagrįsti, vadovaudamasi 2003-12-18 Vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymo Nr. IX-1910 (toliau – Vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymas) 3 ir 4 straipsniais, nurodo, jog, Pareiškėjui ir jo sutuoktinei 2005-04-29 pateiktoje vienkartinėje gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijoje FR0593 nedeklaravus 2003-12-31 piniginių lėšų bankuose ir kitose kredito įstaigose bei ne bankuose, taip pat atsižvelgus į tai, kad Pareiškėjas, nuo 1991-02-17 būdamas Įmonės savininku, galėjo gauti pajamų iš apmokestinto Įmonės pelno, teigtina, kad Pareiškėjas 2003-12-31 galėjo turėti ne daugiau kaip 50 000 Lt santaupų, kuriomis galėjo grįsti tik 2004–2006 m. metais įsigyto turto išlaidas. Inspekcijos vertinimu, iki 2003-12-31 Pareiškėjo gautos pajamos ir pinigines lėšas buvo panaudotos šeimos asmeniniams ir verslo poreikiams tenkinti.

Inspekcija, įvertinusi Pareiškėjo iš AB SEB banko 2005-02-22 gautos 779 999,98 Lt (225 903,61 Eur) paskolos įtaką piniginių lėšų likučiui tikrinamojo laikotarpio pradžioje, pažymi, kad pagal pateiktus banko išrašus minėta paskola kartu su palūkanomis (8 379,93 Lt) buvo grąžinta 2005-10-24. Todėl daroma išvada, kad ji neturėjo įtakos, nustatant piniginių lėšų likutį 2007-01-01. Pagal 2006-03-01 sutartį Nr. 0460618070344-53 iš AB SEB banko Pareiškėjui suteiktos 2 150 000 Lt paskolos grąžinimas įvertintas mokesstinio tyrimo metu, nustatant Pareiškėjo ir jo sutuoktinės piniginių lėšų likutį 2007-01-01, t. y. atlikto tyrimo metu nustatytas šios paskolos iki 2007-01-01 negrąžintas 906 240 Lt likutis. Inspekcija pažymi, jog negrąžintą pagal 2006-03-01 sutartį Nr. 0460618070344-53 gautos paskolos 906 240 Lt likutį mokesčių administratorius įvertino, nustatydamas Pareiškėjo ir jo sutuoktinės 2007 m. gautas pajamas ir pinigines lėšas bei patirtas išlaidas.

Atkreipiamas dėmesys į tai, kad 2012-04-19 pateiktame paaiškinime apie turto įsigijimo ir (ar) pajamų gavimo šaltinius ir jų pagrindime FR0698 Pareiškėjas nurodė, kad 2007-01-01 ir 2007-12-31 piniginių lėšų likučio ne banke neturėjo. Nors L. J. 2012-04-19 pateiktame paaiškinime apie turto įsigijimo ir (ar) pajamų gavimo šaltinius ir jų pagrindime nurodė, kad mokesstinio tyrimo pradžioje, t. y. 2007-01-01, ir tyrimo pabaigoje ne banke turėjo 320 000 Lt piniginių lėšų, remiantis Klaipėdos AVMI turimais duomenimis nustatyta, kad L. J. 2003–2006 m. laikotarpiu patirtos išlaidos 57 207 Lt viršijo jos gautas pajamas, todėl 2007-01-01 L. J. negalėjo turėti nurodytą 320 000 Lt santaupų ne banke. Inspekcijos teigimu, išvadą, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė 2008-01-01 neturėjo piniginių lėšų ne banke, patvirtino Klaipėdos AVMI mokesstinio tyrimo ir patikrinimo metu atlikta sutuoktinių 2007 m. piniginių lėšų analizė, kurios metu nustatyta, jog šeimos patirtos išlaidos iki 2008 m. 1 335 561 Lt viršijo jų gautas pajamas (Patikrinimo akto 12–17 psl.).

Kaip minėta, patikrinimo metu, atlikus grynųjų pinigų srautų analizę, nustatyta, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė 2008–2012 m. disponavo 38 635 881 Lt grynųjų pinigų suma, iš kurių Pareiškėjas į asmenines sąskaitas bankuose įnešė 34 832 336 Lt, į Įmonės kasą įnešė savininko įnašų 1 357 063 Lt, perdavė sūnui T. J. 850 000 Lt, sutuoktinei L. J. grąžino Įmonei 1 566 482 Lt paskolą ir sumokėjo palūkanas. Mokesčių administratorius nustatė, kad Pareiškėjo ir jo sutuoktinės 2008–2012

m. minėtų įneštų grynujų piniginių lėšų šaltiniai buvo iš Įmonės gautos pinigines lėšas grynaisiais 30 284 219 Lt, iš jų: 25 692 078 Lt iš Įmonės prekių apyvartos, 2 116 408 Lt Įmonės gražinti savininko įnašai, 2012 m. iš Įmonės išmokėtos 1 700 000 Lt pajamos iš apmokestinto pelno, 775 733 Lt kitos pinigines lėšos – komandiruoju pinigai, avansai, darbo užmokestis. Pareiškėjas 2009 m. iš „Swedbank“, AB, asmeninės sąskaitos išsiėmė 4 519 Lt grynaisiais.

Inspekcija nurodo, kad Pareiškėjas mokesčių administratoriui 2013-11-05 pateikė 2008-01-01 paskolos sutartį, kurioje nurodyta, jog J. K. suteikė jam 4 820 000 Lt paskolą grynaisiais pinigais, kuri suteikiama: 720 000 Lt iki 2008-01-01, 2 200 000 Lt iki 2009-01-01 ir 1 900 000 Lt iki 2010-01-01. Sutartyje numatytos 1,5 proc. metinės palūkanos, skaičiuojamos nuo negražintos paskolos dalies. Paskolos gražinimo ir palūkanų sumokėjimo terminas iki 2014-12-31. Pareiškėjas 2014-10-28 pateikė minėtos sutarties kopiją su J. K. priedais, kuriame nurodyta, jog gražintą 5 121 625 Lt paskolos sumą su palūkanomis J. K. gavo 2013-05-25.

Centrinis mokesčių administratorius, įvertinęs patikrinimo metu nustatytas faktines paskolos suteikimo aplinkybes, nurodo, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė pirminiuose paaiškinimuose nenurodė iš fizinių asmenų gautų paskolų, 2008-01-01 paskolos sutartį pateikė jau žinodami apie trūkstamą piniginių lėšų sumą 2007–2010 m. patirtoms išlaidoms pagrįsti. Pabrėžiama, kad visa paskola suteikta grynaisiais pinigais, nors sutartyje numatytas ir pinigų pervedimas į gavėjo sąskaitą, paskolos gražinimas neužtikrintas garantija, laidavimu, turto įkeitimu ir pan., nenustatytas paskolos tikslas, sutartis nepatvirtinta notaro. Taip pat nurodoma, jog J. K. realiai nedisponavo paskolos sutartyje nurodytomis grynujų pinigų sumomis, o 2003–2013 m. pats nuolat skolinosi iš banko bei žemės ūkio bendrovės pinigines lėšas ir paskolos sudarė 64–70 proc. visų jo gautų ir deklaruotų pajamų. Metinėje gyventojų (šeimos) turto deklaracijoje FR0001 už 2007 m. J. K. su sutuoktine nedeklaravo suteiktų paskolų fiziniams asmenims. Be to, Inspekcija pažymi, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė nepateikė pinigų perdavimo faktus patvirtinančių dokumentų ir įrodymų.

Nurodoma, jog 2013-12-09 pateiktame paaiškinime J. K. nurodė, kad pinigus skolino Pareiškėjo verslui vystyti ir plėsti, tuo tarpu Pareiškėjas pateiktame skunde pateikė kitą paskolos panaudojimo tikslą – J. K. skolino jam pinigines lėšas AB „P1“ akcijoms įsigyti. Tačiau Inspekcija, nustatiusi, kad tiek Įmonė, tiek ir pats Pareiškėjas 2007–2012 m. turėjo laisvų piniginių lėšų, kurias galėjo panaudoti verslui vystyti, skunde nurodytą paskolos suteikimo tikslą vertina kritiškai.

Klaipėdos AVMI patikrinimo metu nustatė, kad Įmonė 2006–2013 m. dirbo pelningai, turėjo sukaupti didelį 12 105 455 Lt nepaskirstytą pelną (2006 m. – 1 652 651 Lt, 2007 m. – 313 423 Lt, 2008 m. – 2 350 089 Lt, 2009 m. – 1 654 275 Lt, 2010 m. – 1 324 373 Lt, 2011 m. – 1 624 081 Lt, 2012 m. – 1 645 950 Lt, 2013 m. – 1 540 613 Lt). Nustatyta, kad Įmonė turėjo pakankamai laisvų piniginių lėšų verslui vystyti, t. y. piniginių lėšų likutis bankų sąskaitose ir Įmonės kasoje (įskaitant apskaitytus saugomus grynuosius pinigus Įmonės seife): 2007-01-01 buvo 77 858 Lt, 2008-01-01 – 300 896 Lt, 2009-01-01 – 427 390 Lt, 2010-01-01 – 2 286 932 Lt, 2011-01-01 – 3 448 067 Lt, 2012-01-01 – 4 888 778 Lt, 2013-01-01 – 5 344 726 Lt, todėl Įmonė bet kada galėjo šias pinigines lėšas panaudoti Įmonės veiklos plėtrai. Taip pat Įmonės veiklos plėtrai ir kitiems verslo tikslams (kad ir akcijoms įsigyti, kaip nurodoma skunde) Pareiškėjas galėjo panaudoti turimas bankų sąskaitoje nuosavas pinigines lėšas (santaupas): 2007-01-01 – 217 538 Lt, 2008-01-01 – 557 044 Lt, 2009-01-01 – 386 267 Lt, 2010-10-01 – 2 017 390 Lt, 2012-01-01 – 190 230 Lt, 2013-01-01 – 932 806 Lt, pervesdamas jas į Įmonę kaip papildomus savininko įnašus ar įsigydamas akcijas, tačiau to nepadarė. Pažymima, kad Pareiškėjas nuolat darydavo įnašus į Įmonę, t. y. 2007 m. – 3 968 637 Lt (Įmonė gražino 3 456 124 Lt), 2008 m. – 710 284 Lt (Įmonė gražino 2 027 714 Lt), 2009 m. – 1 085 622 Lt (Įmonė gražino 1 099 204 Lt), 2010 m. – 1 260 968 Lt (Įmonė gražino 1 247 576 Lt), 2011 m. – 189 422 Lt (Įmonė gražino 189 422 Lt), 2012 m. – 36 800 Lt (Įmonė gražino 353 800 Lt), 2013 m. – 823 000 Lt (Įmonė gražino 522 000 Lt), šias lėšas Pareiškėjas galėjo panaudoti ir kitais verslo tikslais.

Be to, nurodoma, jog Pareiškėjui finansiškai buvo nenaudinga skolintis iš J. K. 2007 m. – 720 000 Lt, 2008 m. – 2 200 000 Lt, 2009 m. – 1 900 000 Lt, iš viso 4 820 000 Lt grynaisiais pinigais su 1,5 proc. metinėmis palūkanomis, nes paskolos sutartyje nurodytą paskolos gražinimo dieną (2014-12-31) jam būtų tekę sumokėti apie 416 100 Lt palūkanas, t. y. 176 946 Lt daugiau, negu realiai 2007–2014 m. sutuoktiniai gavo 239 154 Lt (2007 m. – 49 926 Lt, 2008 m. – 3 346 Lt, 2009 m. –

520 Lt, 2010 m. – 33 836 Lt, 2011 m. – 136 292 Lt, 2012 m. – 7 000 Lt, 2014 m. – 8 234 Lt) palūkanas už indėlius.

Inspekcija, atsižvelgdama į nustatytas aplinkybes, daro išvadą, kad Pareiškėjo sudaryta su J. K. 2008-01-01 paskolos sutartis nėra pagrįsta ekonomine logika, t. y. nelogiška Pareiškėjui skolintis 4 820 000 Lt pinigų sumą iš J. K. ir jos nepanaudoti, kai paties Pareiškėjo bankų sąskaitose ir Įmonės seife yra laisvų piniginių lėšų, nes už skolintus pinigus priklauso mokėti palūkanas.

Taip pat akcentuojama, kad J. K. mokestinio tyrimo metu (2015-06-17 ataskaita Nr. FR0686-1310) nustatyta, kad J. K. negalėjo disponuoti grynujų pinigų sumomis, kurios nurodytos 2008-01-01 paskolos sutartyje. Inspekcijos teigimu, tai, kad 2003–2013 m. J. K. pats nuolat skolinosi iš banko bei juridinio asmens pinigines lėšas, kurias panaudojo vertybiniais popieriais ir nekilnojamajam turtui įsigyti bei pastatams rekonstruoti / remontuoti, o 2007–2009 m. gautos paskolos sudarė 64–70 proc. visų jo gautų pajamų ir piniginių lėšų, paneigia Pareiškėjo skunde nurodytą teiginį, jog mokesčių administratorius neanalizavo J. K. grynujų pinigų srautų ir neįvertino, kad J. K. yra išskirtinai didelės pajamas gaunantis asmuo. Nors J. K. už 2013 m. ir deklaravo 300 625 Lt palūkanas, tačiau tai nelaikytina paskolos suteikimo faktą patvirtinančiu įrodymu, nes, J. K. ir jo sutuoktinei už 2007 m. pateiktoje metinėje gyventojų (šeimos) turto deklaracijoje FR0001 nedeklaravus 2008-01-01 sutartyje nurodytos 720 000 Lt paskolos Pareiškėjui, dokumentais nepagrįstų palūkanų, kurios priskiriamos neapmokestinamosioms pajamoms, deklaravimas nepatvirtina jų realaus gavimo fakto, o tuo pačiu ir paskolos suteikimo.

Sprendime daroma išvada, kad Pareiškėjas nepateikė tiesioginių įrodymų, kurie pagrįstų, kada ir kaip Pareiškėjas realiai gavo iš J. K. paskolos sutartyje nurodytas pinigų sumas, nenurodė jokių asmenų, kurie galėtų patvirtinti ar paneigti paskolos pinigų perdavimą, t. y. Pareiškėjas be minėtos paskolos sutarties mokesčių administratoriui nepateikė jokių paskolos pinigų gavimo faktą patvirtinančių įrodymų. Klaipėdos AVMI patikrinimo metu atlikusi Pareiškėjo ir jo sutuoktinės bankų sąskaitų išrašų duomenų analizę ir įvertinimą už 2007–2013 m., nustatė, kad minėtu laikotarpiu nei Pareiškėjas, nei jo sutuoktinė, nei J. K. banko pavedimais piniginių lėšų vieni kitiems nepervedinėjo. Inspekcija, atsižvelgusi į Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) 2007-03-15 nutartį adm. byloje Nr. A-17-301/2007, 2009-06-12 nutartį adm. byloje Nr. A-556-695/2009, 2013-04-15 sprendimą adm. byloje Nr. A-602-27/2013, konstatuoja, jog 2008-01-01 paskolos sutartis yra tik formalus sandoris, kuris realiai nebuvo vykdomas, t. y. piniginės lėšos realiai nebuvo perduotos, o paskolos sutartis su J. K. buvo surašyta, siekiant pateisinti Pareiškėjo ir L. J. iš mokesčių administratoriui nežinomų šaltinių gautas pajamas. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, mokesčių administratorius 2008-01-01 paskolos sutartyje nurodytos Pareiškėjo tariamai gautos pinigų sumos: 2007 m. – 720 000 Lt, 2008 m. – 2 200 000 Lt ir 2009 m. – 1 900 000 Lt, nepriskiria Pareiškėjo ir jo sutuoktinės piniginiams lėšoms, kuriomis galėtų būti pagrįstos 2008–2009 m. sutuoktinių patirtos išlaidos.

Inspekcija dėl Pareiškėjo teiginių, kad jis 2008 m. iš sūnaus T. J. gavo grynaisiais pinigais 750 000 Lt dydžio paskolą, nepasirašant paskolos sutarties, nurodo, jog Pareiškėjas mokesčių administratoriui nepateikė tiesioginių įrodymų, kurie pagrįstų, kada ir kaip jis realiai gavo iš T. J. nurodytą pinigų sumą, taip pat nenurodė jokių asmenų, kurie galėtų patvirtinti ar paneigti paskolos pinigų perdavimą. Pažymima, kad nei Pareiškėjas, nei jo sutuoktinė atliktų mokestinių tyrimų metu pateiktuose (2012-04-19) paaiškinimuose apie turto įsigijimo ir (ar) pajamų gavimo šaltinius (forma FR0698) už 2007–2010 m. laikotarpį nenurodė, kad gavo paskolą iš sūnaus T. J.

Nurodoma, jog Pareiškėjui nepateikus tiesioginių įrodymų bei nenurodžius teisiškai reikšmingų aplinkybių, patvirtinančių, kad jis realiai gavo iš sūnaus T. J. paskolą, Klaipėdos AVMI atliko T. J. operatyvų patikrinimą (2015-07-13 operatyvaus patikrinimo pavedimas Nr. FR1043-6589). Šio patikrinimo metu T. J. 2015-07-27 paaiškino mokesčių administratoriui nurodė, kad jis 2008 m. davė tėvui (Pareiškėjui) 750 000 Lt sumą. Suteiktos paskolos lėšų šaltinį nurodė gautą iš Įmonės paskolą ir pateikė 2006-11-19 kasos išlaidų orderio Nr. 06-112 kopiją, kurioje nurodyta, kad vadybininkui T. J. išduota 850 000 Lt paskolos suma. T. J. nepaaiškino, kokiam tikslui tėvui suteikė paskolą, tačiau pažymėjo, kad pasitiki tėvo sprendimais. T. J. paaiškino teigė, kad minėta paskola buvo suteikta abipusiu susitarimu bei abipusiu pasitikėjimo pagrindu, todėl paskolos sutartis

nebuvo surašyta, o dėl bendražmogiško bendravimo tarp tėvo ir sūnaus, kurie pagrįsti asmeniniais santykiais, palūkanos nebuvo numatytos. T. J. teigė, jog pinigai iki paskolos suteikimo buvo saugomi seife adresu: (*duomenys neskelbtini*) (registruota Įmonė, deklaruota jo brolio ir tėvų gyvenamoji vieta), ir nurodė, kad pinigus (750 000 Lt) tėvui perdavė namuose (adreso nenurodė), perduodant pinigus dalyvavo šeimos nariai (neįvardijo dalyvavusių šeimos narių). T. J. paaiškino teigė, kad skolino pinigus tik tėvui, paskolinti pinigai jam yra grąžinti (nenurodė datos) adresu: (*duomenys neskelbtini*), grąžinimo dokumentai nebuvo surašyti. T. J. pažymėjo, kad nuo paskolos suteikimo momento jam pačiam pinigai nebuvo reikalingi, kitokio atlygio natūra (patarnavimais, prekėmis) už suteiktą paskolą iš tėvo negavo, taip pat pažymėjo, kad kitiems asmenims paskolų nėra suteikęs, sąskaitų užsienio bankuose neturi.

Inspekcija nurodo, kad T. J. (prie 2015-07-27 paaiškinimo) nepateikė paskolos pinigų perdavimo faktą patvirtinančių įrodymų, taip pat nepateikė kitų liudytojų, galinčių patvirtinti ar paneigti lėšų perdavimą, parodymų.

Operatyvaus patikrinimo metu Klaipėdos AVMI įvertino T. J. finansines galimybes ir nustatė, kad T. J. nėra pateikęs vienkartinės gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijos (FR0593), t. y. nedeklaravo, jog 2003-12-31 turėjo daugiau negu 50 000 Lt piniginių lėšų bankuose ir kitose kredito įstaigose ar ne bankuose, nedeklaravo pasiskolintų / paskolintų ir negrąžintų / nesusigrąžintų piniginių lėšų, viršijančių 2 000 Lt. T. J. nuo darbo stažo pradžios 2002-01-09 iki 2008-12-31 gavo daug mažesnę pajamų sumą, negu tariamai suteikta tėvui 750 000 Lt paskolos suma. Pareiškėjas 2007–2008 m. dengė iš AB SEB banko asmeninės kortelių sąskaitos sūnaus T. J. turima *Visa Platinum* kortele apmokėtas 2007 m. 39 008 Lt ir 2008 m. 42 702 Lt kelionių, maisto, transporto paslaugų, sveikatos ir kitas išlaidas. Atsižvelgdama į tai, Klaipėdos AVMI padarė išvadą, kad T. J. 2008 m. neturėjo finansinių galimybių sukaupti 750 000 Lt sumą gryniaisiais paskolai Pareiškėjui suteikti.

Sprendime nurodoma, jog T. J. pateiktame 2015-07-27 paaiškinyje nurodė, kad tėvui paskolą suteikė iš 2006 m. iš Įmonės gautos 850 000 Lt paskolos. Tačiau mokesčių administratorius, atlikęs pinigų srautų analizę, nustatė, kad T. J. 2006 m. įsigijo už 850 000 Lt patalpas adresu: (*duomenys neskelbtini*) (2006-09-28 pirkimo–pardavimo sutartis Nr. MV7-11628), o be minėtos gautos iš Įmonės 850 000 Lt paskolos kitos tokios didelės sumos iš oficialių pajamų šaltinių negavo.

Be to, Inspekcijos nuomone, nelogiška manyti, kad 2 metus iki tariamos paskolos suteikimo tėvui momento (2008 m.) pinigai buvo saugojami seife, o nenaudojami Pareiškėjo ir jo sutuoktinės L. J. 2006 m. asmeninėms išlaidoms dengti (AB SEB banko duomenimis, V. ir L. J. 2006-10-03 įsigijo patalpas adresu: (*duomenys neskelbtini*), už 1 500 000 Lt, 2006 m. įsigijo vertybinius popierius už 1 523 730 Lt, 2006-03-02 suteikė 784 027 Lt paskolą fiziniam asmeniui, 667 849 Lt įnešė į Įmonę, o Įmonė iki 2007-12-31 nebuvo sugrąžinusi šios savininko įnašų sumos), bet 2006 m. ėmė paskolas (L. J. 2006-10-19 gavo 1 300 000 Lt paskolą iš Įmonės, Pareiškėjas 2006-03-01 gavo 906 240 Lt paskolą iš AB SEB banko, 2007 m. gavo 9 958 264 Lt paskolą iš AB SEB banko). Be to, Pareiškėjui ir jo sutuoktinei L. J. 2007 m. trūko 1 335 561 Lt pajamų iš oficialių pajamų šaltinių išlaidoms dengti, tačiau net tada 750 000 Lt piniginių lėšos buvo nenaudojamos, o tariamai buvo saugomos seife.

Nurodoma, jog nors T. J. teigė, kad nuo paskolos suteikimo momento jam pačiam pinigai nebuvo reikalingi, tačiau nustatyta, kad T. J. 2007 m. buvo reikalinga 400 000 Lt suma butui, esančiam (*duomenys neskelbtini*), įsigyti, tačiau T. J. tokios pinigų sumos neturėjo, nes su buto pardavėju 400 000 Lt atsiskaitė (2007-09-04 banko pavedimas) tėvas (Pareiškėjas), o T. J. iki minėto turto pirkimo sandorio tėvui pervedė (2007-02-03 banko pavedimas) 100 000 Lt sumą, kurią gavo iš UAB „H1“.

Taip pat pažymima, kad atlikus T. J. pinigų srautų analizę, nustatyta, jog T. J. faktiškai į bankų sąskaitas įnešė daug mažesnes pinigų sumas, negu tariamai Pareiškėjo sugrąžinta 850 000 Lt paskolos suma. Taip pat nenustatyta, kad T. J. būtų įsigijęs turto už grynuosius pinigus. Inspekcija atkreipia dėmesį ir į tai, kad, atlikus Pareiškėjo pinigų srautų analizę, nustatyta, jog jam ir L. J. 2008–2012 m. trūko iš oficialių pajamų šaltinių gautų pajamų išlaidoms dengti.

Centrinis mokesčių administratorius, atsižvelgęs į tai, kad nei T. J., nei Pareiškėjas nepateikė paskolos pinigų perdavimo faktus patvirtinančių dokumentų, įvertinęs, kad T. J. nuo darbo stažo

pradžios (2002-01-09) iki 2008-12-31 neturėjo finansinių galimybių sukaupti grynaisiais 750 000 Lt sumos, remdamasis LVAT 2014-02-12 nutartimi adm. byloje Nr. A-556-554/2014, konstatuoja, jog piniginės lėšos (750 000 Lt) realiai Pareiškėjui nebuvo perduotos.

Inspekcija dėl Pareiškėjo su skundu pateiktų dokumentų, pasak jo, įrodančių, jog Pareiškėjas gavo 14 463 483 Lt pajamas, kurios yra apmokestintos Lietuvos Respublikos įstatymų nustatyta tvarka, nurodo, kad jie negali būti vertinami kaip pakankami įrodymai ir nepaneigia Klaipėdos AVMI išvados, kad Pareiškėjo ir jo sutuoktinės 2008–2012 m. patirtos išlaidos viršijo jų gautas pajamas ir jie patirtoms išlaidoms panaudojo kitas iš nenustatytų pajamų šaltinių gautas pajamas, kurios nebuvo apmokestintos Lietuvos Respublikos įstatymų nustatyta tvarka.

Inspekcija Pareiškėjo pateiktus dokumentus, kuriuose nurodyta, kad jis iš Vokietijos pilietės H. B.-W. pagal 1992-11-17 pakvitavimą, 1995-05-17 paskolos sutartį bei 1995-11-27 dovanojimo sutartį gavo piniginių lėšų, vertina kritiškai, nes visuose trijuose dokumentuose nurodyta tuo pačiu 1982–1992 m. laikotarpiu gauta nuo 150 000 iki 171 000 Vokietijos markių suma. Inspekcija abejoja, kad Vokietijos pilietė H. B.-W. nuolat davė / dovanavo pinigines lėšas Pareiškėjui.

Nustatyta, kad H. B.-W. 1998-05-20 raštelyje nurodyta, jog suteikta (1998-05-20 banko pavedimu pervesta) Įmonės savininkui Pareiškėjui 400 000 Vokietijos markių (894 354 Lt), paskolos paskirtis – objektui, esančiam (*duomenys neskelbtini*), įsigyti. VĮ Registrų centro duomenimis, Įmonė 1998-05-11 įsigijo patalpas adresu: (*duomenys neskelbtini*). H. B.-W. 1998-12-17 raštelyje nurodyta, kad suteikta Įmonės savininkui Pareiškėjui 300 000 JAV dolerių (1 200 000 Lt), paskolos paskirtis – objektui, esančiam (*duomenys neskelbtini*), įsigyti. VĮ Registrų centro duomenimis, Įmonė 1998-12-23 įsigijo patalpas minėtu adresu. Daroma išvada, kad minėtos paskolos, jeigu ir buvo suteiktos, tai jos buvo panaudotos 1998 metais Įmonės turtui įsigyti.

Dėl Pareiškėjo pateiktų 1999-01-27 keleivio deklaracijų, kuriose patvirtinta, kad Pareiškėjas ir jo sūnus A. J., vykdami (nenurodyta, iš kokios šalies) orlaiviu į Palangą, tarnybinės kelionės (Įmonė) tikslu įvežė po 50 000 JAV dolerių (po 200 000 Lt), Inspekcija pažymi, kad A. J. Palangos apskrities valstybinei mokesčių inspekcijai 2000-08-28 pateiktame paaiškinime nurodė, kad 1999-01-27 jo ir tėvo įvežti orlaiviu pinigai yra tie patys, gauti iš Vokietijos pilietės H. B.-W.

Sprendime nurodoma, jog nors Pareiškėjas pateikė 2000-01-26 ir 2000-11-23 keleivio deklaracijas, pagal kurias sūnus A. J. iš Vokietijos įvežė 20 000 ir 15 000 Vokietijos markių (42 172 Lt ir 31 629 Lt), 2000-11-23 keleivio deklaraciją, pagal kurią L. J. iš Vokietijos įvežė 17 426 000 Italijos lyrų (31 078 Lt), tačiau jis nepateikė informacijos, iš kokių pajamų šaltinių buvo įvežtos minėtos piniginės lėšos.

Centrinis mokesčių administratorius dėl Pareiškėjo pateiktų dokumentų apie A. J. turėtas pinigines lėšas: „S2“ 1998-04-01 rašto dėl A. J. taupomosios kasos indėlio sertifikato 256 860,93 Vokietijos markių (574 312 Lt) sąlygų pakeitimo; AB „Šiaulių bankas“ Palangos filialo 2000-04-03 kasos išlaidų orderio apie A. J. išmokėtą 200 000 Vokietijos markių (351 838 Lt) indėlio sumą, nurodo, kad Pareiškėjas nepateikė duomenų, ar išmokėti A. J. 351 838 Lt yra iš turėto 574 312 Lt indėlio. Pareiškėjas pateikė 2000-05-18 AB „Šiaulių bankas“ kvitą, kuriame nurodyta, kad A. J. įnešė 20 000 Lt (paskirtis – „Dėl lėšų pervedimo“). 2000-05-22 tarp A. J. ir AB „Šiaulių bankas“ sudaryta paskolos sutartis dėl 100 000 JAV dolerių paskolos suteikimo (grąžinimo terminas 2000-11-22), įkaito davėju nurodytas Pareiškėjas, įkeičiamas turtas Pareiškėjo terminuotas indėlis 225 118,54 Vokietijos markių (397 422 Lt), esantis AB „Šiaulių bankas“. Kadangi Pareiškėjas nepateikė jokių duomenų apie paskolos sutarties grąžinimo termino pratęsimą, teigiama, kad minėta paskola iki 2000-11-22 buvo grąžinta.

Pareiškėjas mokesčių administratoriui pateikė sūnaus A. J. turimos AB „Šiaulių bankas“ sąskaitos išrašą, kuriame nurodyta, kad A. J. 2002-06-05 banko pavedimu gavo iš R. B. 64 600 Lt (mokėjimo paskirtis – „už parduotą butą“). Nustatyta, kad M. G. (Pareiškėjo sutuoktinės L. J. motina) 2002-07-12 pardavė R. B. butą, esantį (*duomenys neskelbtini*), už 70 300 Lt. Pareiškėjas pateikė AB banko „H2“ 2004-02-13 pinigų išdavimo kvitą, kuriame nurodyta, kad sūnus A. J. gavo grynais 5 890 Eur (20 336 Lt). Pareiškėjas nepateikė informacijos kada, kokiomis sąlygomis sūnus A. J. perdavė jam nurodytas lėšas.

Nustatyta, kad laikotarpiu nuo 1997 m. iki 2002 m. A. J. įsigijo nekilnojamąjį turtą: 1997-02-13 pastatą adresu: (*duomenys neskelbtini*); 2000-05-30 įsigijo parduotuvę ir 2002-10-19 žemės sklypą adresu: (*duomenys neskelbtini*); 2002-03-08 butą adresu: (*duomenys neskelbtini*). Taip pat nustatyta, kad sūnus A. J. 2005-06-23 įsigijo automobilį *Lamborghini Murcielago*. Inspekcija daro išvadą, kad šiam turtui įsigyti A. J. pačiam buvo reikalingos piniginių lėšos. Be to, A. J. 2005-05-02 pateiktoje vienkartinėje gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijoje FR0593 nedeklaravo 2003-12-31 piniginių lėšų bankuose ir kitose kredito įstaigose bei ne bankuose, o deklaravus 2003-12-31 gautas 256 100 Lt paskolas iš fizinių asmenų ir suteiktas 398 698 Lt paskolas Įmonei, teigiama, kad A. J. turėtos 1997–2003 m. piniginių lėšos buvo panaudotos turtui įsigyti, paskolai bankui grąžinti. Atkreipiamas dėmesys į tai, kad iki 2003-12-31 A. J. pasiskolino iš fizinių asmenų 256 100 Lt, todėl teigiama, kad jam nepakako turimų pajamų patirtoms išlaidoms dengti bei suteikti Įmonei paskolą.

Pareiškėjas mokesčių administratoriui taip pat pateikė Įmonės 2012-11-05 kasos išlaidų orderį, kuriame nurodyta, kad sūnus A. J. gavo iš Įmonės 483 392 Lt ir 2012 m. perdavė Pareiškėjui. Tačiau 2015-08-12 atlikto Įmonės operatyvaus patikrinimo metu buvo nustatyta, kad Įmonė 2012-11-05 išdavė A. J. 483 392 Lt automobiliui įsigyti ir 2012-12-01 buvo įvestas į Įmonės eksploataciją elektromobilis, kurio įsigijimo vertė 483 392 Lt. VĮ Regitros duomenimis, automobilis *Lamborghini Murcielago* 2012-11-29 buvo įregistruotas Įmonės vardu, išregistruotas 2014-10-01 (išregistravimo priežastis – „negavus duomenų apie atliktą TA draudimą“).

Pagal AB SEB banko pateiktas 2005–2012 m. pažymas nustatyta, kad 2005-01-20 Pareiškėjas įsigijo 400 000 vnt. *GI* 9,125 proc. euroobligacijų už 1 175 983 Lt, kurios buvo parduotos 2007-04-25, o gautos 1 017 760 Lt pajamos buvo įvertintos mokestinio tyrimo metu. Pagal Pareiškėjo pateiktą Įmonės buhalterinės sąskaitos Nr. 305 „Savininko V. J. turtas“ žiniaraščio duomenis nustatyta, kad 2005-02-22 Įmonė nebuvo skolinga Pareiškėjui. Priešingai, Pareiškėjas 2005-02-22 banko pavedimu pervėdė Įmonei 779 819,25 Lt, Įmonė 2005-09-27 banko pavedimu grąžino 100 000 Lt, 2005-09-30 ir 2005-11-30 kasos išlaidų orderiais – 338 819,26 Lt, užskaitomis – 341 000 Lt. Nustatyta, kad nei Pareiškėjas Įmonei, nei Įmonė jam 2005-12-31 nebuvo skolingi. Atlikto Pareiškėjo mokestinio tyrimo metu nustatyta, kad 2007-01-01 Įmonė Pareiškėjui buvo skolinga 667 849 Lt, o 2007–2012 m. Įmonės savininko (Pareiškėjo) įnašai į Įmonę įvertinti Pareiškėjo mokestinio tyrimo ir mokestinio patikrinimo metu. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Inspekcijos vertinimu, Pareiškėjo nurodyta 779 819,25 Lt suma neturi įtakos, nustatant jo ir sutuoktinės piniginių lėšų likutį 2008-01-01.

Inspekcija, pasisakydama dėl Pareiškėjo mokesčių administratoriui pateiktų AB SEB banko sąskaitų išrašų, kuriuose nurodytos suteiktos ir grąžintos paskolos bei sumokėtos palūkanos 2005–2010 m., nurodo, jog, įvertinus Pareiškėjo iš AB SEB banko 2005-02-22 gautos 779 999,98 Lt (225 903,61 Eur) paskolos įtaką piniginių lėšų likučiui tikrinamojo laikotarpio pradžioje, pažymėtina, kad pagal pateiktus banko išrašus minėta paskola kartu su palūkanomis buvo grąžinta 2005-10-24, todėl neturėjo įtakos, nustatant piniginių lėšų likutį 2007-01-01.

Nurodoma, jog pagal 2006-03-01 sutartį Nr. 0460618070344-53 iš AB SEB banko Pareiškėjui suteiktos 2 150 000 Lt paskolos grąžinimas įvertintas mokestinio tyrimo metu, nustatant sutuoktinių piniginių lėšų likutį 2007-01-01, t. y. 2014-02-20 atlikto mokestinio tyrimo metu buvo nustatytas šios paskolos iki 2007-01-01 negrąžintas 906 240 Lt likutis. Pažymima, jog negrąžintas pagal minėtą 2006-03-01 sutartį gautos paskolos 906 240 Lt likutis įvertintas, nustatant Pareiškėjo ir jo sutuoktinės 2007 m. gautas pajamas ir pinigines lėšas bei patirtas išlaidas.

Dėl Pareiškėjo pateikto AB „Šiaulių bankas“ 2000-05-18 kvito, kuriame nurodyta, kad jis įnešė 40 000 Lt (paskirtis – „Dėl lėšų pervėdimo“), pažymima, kad Pareiškėjas nepateikė duomenų, kam ir kokiai paskirčiai buvo pervestos minėtos lėšos.

Dėl pateiktos Vokietijos banko *VI* 994-05-11 sutarties dėl palūkanų mokėjimo, kurioje nurodyta, kad Pareiškėjo ir L. J. turimam 85 000 Vokietijos markių (204 450 Lt) indėliui nuo 1994-05-11 iki 1995-05-11 skaičiuojama 5 proc. palūkanų norma, Inspekcija pažymi, kad Pareiškėjas nepateikė duomenų, kada, koku būdu indėlis buvo išimtas ir panaudotas.

Dėl Pareiškėjo pateiktos *VB Vilniaus banko* 2005-04-04 terminuoto indėlio sutarties, kurioje nurodyta, kad Pareiškėjas turi 42 200 JAV dolerių (112 298 Lt) terminuotą indėlį (term. pabaiga

2005-07-04), Inspekcija pažymi, kad Pareiškėjas nepateikė duomenų, kada, koku būdu indėlis buvo išimtas.

Dėl Pareiškėjo pateiktos tarp *Litimpex* banko Palangos filialo ir M. G. (L. J. motinos) 1993-08-18 sudarytos depozito sutarties, kurioje nurodyta M. G. 50 000 Lt indėlio suma (terminas iki 1993-11-18), pažymima, kad Pareiškėjas nepateikė duomenų, kada, koku būdu indėlis buvo išimtas bei perduotas jam.

Pareiškėjas su skundu Inspekcijai pateikė tarp AB Lietuvos taupomojo banko ir A. J. 1998-10-23 sudarytą indėlio sutartį, pagal kurią A. J. į savo sąskaitą įnešė 10 170 DEM indėlių, tačiau Pareiškėjas nepaaiškino, kaip A. J. indėlis yra susijęs su Pareiškėjo iki 2008-01-01 gautomis įstatymų nustatyta tvarka apmokestinomomis pajamomis.

Pareiškėjas mokesčių administratoriui pateikė savo turimos AB SEB banke 2006-01-01–2006-10-02 sąskaitos išrašą, kuriame nurodyta, kad jis 2006-08-31 ir 2006-09-26 banko pavedimais pervedė 850 000 Lt UAB „A1“ už sūnaus T. J. vardu įsigytą parduotuvę adresu: (*duomenys neskelbtini*). Pareiškėjas nurodė, jog kadangi jis 850 000 Lt sumokėjo UAB „A1“ anksčiau (2006-08-31 ir 2006-09-26), negu T. J. Įmonė suteikė (2006-11-19) 850 000 Lt paskolą, todėl, jo manymu, nėra pagrindo teigti, kad T. J. išleido jam suteiktą paskolą patalpoms įsigyti.

Inspekcija nurodo, jog dėl šių aplinkybių atlikto mokesstinio tyrimo metu, įvertinus Pareiškėjo 2006 m. gautas pajamas ir pinigines lėšas 4 307 530 Lt (1 276 094 Lt vertybinių popierių, 101 436 Lt vertybinių popierių ir banko palūkanų, 2 930 000 Lt banko paskolų) bei 2006 m. patirtas išlaidas 5 866 137 Lt (1 523 730 Lt vertybiniams popieriams įsigyti, 2 023 760 Lt banko paskoloms ir 16 770 palūkanoms grąžinti, 667 849 Lt įnašams į Įmonę, 784 028 Lt paskolai suteikti fiziniam asmeniui, 850 000 Lt atsiskaityti už sūnaus T. J. įsigytą turta), taip pat atsižvelgus į sukauptus likučius banke 2006-01-01 – 515 892 Lt ir 2007-01-01 – 271 538 Lt, nustatyta, kad Pareiškėjo patirtos išlaidos 1 314 254 Lt viršijo gautas pajamas. Pareiškėjas 2006 m. išlaidoms (1 314 254 Lt) dengti neturėjo oficialių pajamų šaltinių, todėl teigiama, kad išlaidas 2006 m. dengė, panaudodamas sūnaus T. J. iš Įmonės gautą paskolą.

Inspekcija, atsižvelgdama į tai, kad 2005-04-29 pateiktoje vienkartinėje gyventojų (šeimų) 2003-12-31 turėto turto deklaracijoje FR0593 sutuoktiniai nedeklaravo 2003-12-31 piniginių lėšų bankuose ir kitose kredito įstaigose bei ne bankuose, taip pat į tai, kad Pareiškėjas, nuo 1991-02-17 būdamas Įmonės savininku, galėjo gauti pajamas iš apmokestinto Įmonės pelno, teigia, kad Pareiškėjas 2003-12-31 galėjo turėti ne daugiau kaip 50 000 Lt santaupų, kuriomis galėjo grįsti tik 2004–2006 m. metais įsigyto turto išlaidas. Centrinis mokesčių administratorius, įvertinęs Pareiškėjo pateiktą informaciją ir mokesstinio tyrimo bei patikrinimo metu nustatytas aplinkybes, konstatuoja, jog iki 2003-12-31 Pareiškėjo gautos pajamos ir pinigines lėšas buvo panaudotos šeimoms asmeniniams ir verslo poreikiams tenkinti.

Pabrėžiama, kad Pareiškėjas pateiktame paaiškinime 2012-04-19 apie turto įsigijimo ir (ar) pajamų gavimo šaltinius ir jų pagrindime FR0698 nurodė, kad 2007-01-01 ir 2007-12-31 piniginių lėšų likučio ne banke neturėjo. Nors L. J. 2012-04-19 pateiktame paaiškinime apie turto įsigijimo ir (ar) pajamų gavimo šaltinius ir jų pagrindime nurodė, kad mokesstinio tyrimo pradžioje, t. y. 2007-01-01, ir tyrimo pabaigoje ne banke turėjo 320 000 Lt pinigines lėšas, tačiau mokesstinio patikrinimo metu nustatyta, kad L. J. 2003–2006 m. laikotarpiu patirtos išlaidos 57 207 Lt viršijo jos gautas pajamas, todėl teigiama, jog 2007-01-01 L. J. negalėjo sukaupti nurodytą 320 000 Lt santaupų ne banke. Išvadą, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė 2008-01-01 neturėjo piniginių lėšų ne banke, Inspekcijos teigimu, patvirtino mokesstinio tyrimo metu atlikta sutuoktinių 2007 m. piniginių lėšų analizė, kurios metu nustatyta, jog šeimos patirtos išlaidos 2007 m. 1 335 561 Lt suma viršijo jų gautas pajamas.

Inspekcija, įvertinusi Pareiškėjo papildomai pateiktus dokumentus ir paaiškinimus apie šeimos pajamų šaltinius, daro išvadą, kad jie neturi įtakos, nustatant Pareiškėjo ir jo sutuoktinės GPMĮ nustatyta tvarka apmokestintų piniginių lėšų likutį 2008-01-01.

Centrinis mokesčių administratorius, įvertinęs minėtas patikrinimo metu nustatytas aplinkybes, konstatuoja, jog Pareiškėjo ir jo sutuoktinės turėtos pinigines lėšas: 2008 m. – 678 235 Lt, 2009 m. – 1 917 778 Lt, 2010 m. – 192 7358 Lt, 2011 m. – 2 370 070 Lt, 2012 m. – 1 458 221 Lt,

iš viso 8 351 662 Lt, yra priskirtinos Pareiškėjo ir jo sutuoktinės apmokestinamosioms pajamoms, iš kurių Pareiškėjo apmokestinamosioms pajamoms priskirtina 4 175 831 Lt suma (8 351 662 / 2). Pareiškėjui nuo šių pajamų papildomai apskaičiuotas 190 210,85 Eur GPM, 90 030,55 Eur GPM delspinigiai ir skirta 19 021 Eur GPM bauda.

Pareiškėjas su Inspekcijos sprendimu nesutinka.

Skunde nurodoma, jog ginčas vyksta dėl faktų, ne teisės normų aiškinimo, o Pareiškėjas laikosi pozicijos, jog visos mokesčių administratoriui neaiškios aplinkybės turėjo būti nustatytos patikrinimo metu. Kadangi Inspekcija skundžiamame sprendime iškėlė naujas prielaidas, taip pat nurodė atitinkamos informacijos trūkumą, Pareiškėjas pateikia paaiškinimus dėl kiekvieno jo mokesčių administratoriui pateikto ir Inspekcijos nepripažinto pajamų gavimo faktą patvirtinančio dokumento.

Pareiškėjas nurodo, jog nors Inspekcija teigė, kad Pareiškėjas galėjo turėti ne daugiau kaip 50 000 Lt santaupų, kuriomis galėjo grįsti tik 2004–2006 m. įsigyto turto išlaidas, taip pat kad jo iki 2003-12-31 gautos pajamos ir piniginės lėšos buvo panaudotos šeimos asmeniniams ir verslo poreikiams tenkinti, tačiau Pareiškėjas mokesčių administratoriui pateikė dokumentus, pagrindžiančius 7 251 424 Lt (2 100 157 Eur) grynujų lėšų turėjimą 1990–2002 m. laikotarpiu.

Pabrėžiama, jog, atsižvelgiant į LVAT 2011-02-04 nutartį adm. byloje Nr. A-438-201/2011, Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) 2007-10-01 sprendimą Nr. S-(7-156/2007), 2014-01-24 sprendimą Nr. S-20 (7-231/2013), Inspekcija negali remtis vienkartinės turto deklaracijos nepateikimo faktu ir tuo pagrindu neatsižvelgti į Pareiškėjo nurodytus ir dokumentais pagrįstus turto įsigijimo šaltinius. Teigiama, kad Inspekcija neišsamiai nagrinėjo piniginių lėšų likučius ne banke ankstesniais laikotarpiais ir formaliai pritaikė Vienkartinio turto deklaravimo įstatymo 3 str. 1 punkto nuostatas.

Pareiškėjo mokesčių administratoriui nurodyti 7 251 424 Lt pajamų šaltiniai, pagrįsti dokumentais, kurių Inspekcija nenagrinėjo:

- raštelis iš H. B.-W. dėl 1989–1992 m. Pareiškėjui perduotų 150 000 DM (392 670 Lt);
- notarine tvarka patvirtinta sutarties kopija, kuria H. B.-W. suteikė 171 000 DM (440 154 Lt) paskolą;
- 1995-05-17 paskolos sutartis tarp H. B.-W. ir Pareiškėjo dėl 171 000 DM (440 154 Lt);
- 1998-05-20 „S2“ banko sąskaitos išrašas, kuriuo H. B.-W. atliko pavedimą Pareiškėjui dėl 400 000 DM (894 354 Lt);
- 1998-12-17 H. B.-W. raštelis (vertimas į lietuvių k. pridėtas), kuriuo Pareiškėjui paskolino 300 000 JAV dolerių (1 200 000 Lt);
- keleivio deklaracijos kopija, patvirtinanti, kad A. J. įvežė automobilį iš Vokietijos 20 000 DM (42 172 Lt);
- keleivio deklaracijos kopija, patvirtinanti, kad A. J. įvežė automobilį iš Vokietijos 20 000 DM (42 172 Lt);
- 2000-11-23 keleivio deklaracijos kopija, patvirtinanti, kad L. J. įvežė automobilį iš Vokietijos 17 426 lyrų (31 078 Lt);
- 1998-04-01 taupomosios sąskaitos Nr. 1050079 sąlygų pakeitimas, patvirtinantis, kad A. J. turėjo 256 860,93 DM (574 312 Lt);
- 2000-05-09 230 000 DM (514 255 Lt) indėlis AB Šiaulių banke;
- buto pardavimo sutartis, kuria M. G. už 70 300 Lt pardavė butą R. B.;
- Vokietijos banko „V1“ išrašas iš Pareiškėjo sąskaitos dėl 85 000 DM (204 450 Lt) sumos;
- Vilniaus banko ir Pareiškėjo sudaryta terminuoto indėlio sutartis dėl 42 200 JAV dolerių (112 298 Lt) sumos;
- 1993-08-18 depozito sutartis Nr. 53 dėl *Litimpex* banko Palangos filiale laikytos 50 000 Lt indėlio sumos;
- AB „H2“ grynujų pinigų išdavimo išrašas A. J. dėl 5 890 Eur (20 336 Lt) sumos;
- 1997-02-13 išrašas, kuriame patvirtinta, kad metų pabaigoje šeimos turto ir piniginių lėšų

vertė buvo 1 042 497 Lt;

– 1997-02-11 pažyma, kuria Pareiškėjui išmokėta 10 222 Lt;

– pavedimų kopijos, kuriomis Pareiškėjas įsigijo iš UAB „A1“ nekilnojamąjį turtą, esantį (*duomenys neskelbtini*), 850 000 Lt sumai;

– Pareiškėjo sutuoktinės L. J. turėtos 320 000 Lt santaupos.

Pareiškėjas dėl iš H. B.-W. gautų lėšų nurodo, jog Inspekcija nepagrįstai nevertino Pareiškėjo pateiktų tiesioginių įrodymų. Teigia, jog visos aplinkybės, keliančios mokesčių administratoriui abejonių, privalėjo būti ištirtos tiek patikrinimo metu, tiek nagrinėjant Pareiškėjo skundą centriniame mokesčių administratoriuje.

Pareiškėjas pateikia Komisijai daugiau informacijos apie H. B.-W. lėšų kilmę, draugystę su Pareiškėju ir jo sutuoktine ir sandorių tikslus. Atkreipiamas dėmesys į tai, kad visą Pareiškėjo nurodytą informaciją gali patvirtinti I. L. ir J. V., ilgą laiką Įmonėje dirbusios darbuotojos. Minėtos moterys asmeniškai vyko į Vokietiją prižiūrėti H. B.-W., bendravo tiek su Pareiškėju, tiek su H. B.-W. iki jos mirties. Jos gali paliudyti H. B.-W. statusą ir aplinkybes, kuriomis perduodavo lėšas Pareiškėjui ir jo sutuoktinei.

Pareiškėjui nesuprantama, koku teisiniu pagrindu Inspekcija nevertino notarine tvarka patvirtintos sutarties kopijos. Nurodoma, jog 1995-05-17 H. B.-W. Pareiškėjui suteikė 171 000 DM skolą, kuri buvo patvirtinta notaro.

Pareiškėjas laikosi pozicijos, jog Inspekcija nepateikė objektyvių įrodymų, kodėl H. B.-W. suteiktos Pareiškėjui lėšos ir tai įrodantys dokumentai neturėtų būti vertinami. Atitinkamai, Pareiškėjo vertinimu, turėtų būti laikoma, jog Pareiškėjas pagrindė 832 824 Lt grynujų pinigų šaltinį.

Skunde nurodoma, jog, Inspekcijos teigimu, Pareiškėjo iš H. B.-W. 1998-05-20 ir 1998-12-17 rašteliais gautos piniginės lėšos (atitinkamai 400 000 DM (894 354 Lt) ir 300 000 JAV dolerių (1 200 000 Lt) buvo panaudotos nekilnojamajam turtui Įmonės vardu įsigyti. Tačiau Pareiškėjas pažymi, kad Inspekcijos nurodytą nekilnojamąjį turtą įsigijo ne Pareiškėjas, o Įmonė. Todėl mokesčių administratorius nepagrįstai Įmonės išlaidas priskiria Pareiškėjui. Be to, Pareiškėjas nurodo, kad Įmonė dalį lėšų už nekilnojamąjį turtą, esantį (*duomenys neskelbtini*), pervedė pardavėjui 1998-04-24, dalį lėšų – 1998-05-11, 1998-05-18 bei 1998-05-25 pajamų orderiais. Šios aplinkybės, pasak Pareiškėjo, patvirtina, kad Įmonė faktiškai perdavė lėšas už įsigyjamą nekilnojamąjį turtą, iki Pareiškėjas iš H. B.-W. 1998-05-20 gavo 400 000 DM (894 354 Lt) pajamas pavedimu. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, teigiama, kad Pareiškėjas pagrindė 894 354 Lt ir 1 200 000 Lt grynujų piniginių lėšų šaltinius.

Pareiškėjas dėl 2000 metais iš užsienio atgabentų ir keleivio deklaracijose deklaruotų piniginių lėšų paaiškina, jog jis ekonominę veiklą pradėjo vykdyti nuo 1987 metų, įsteigus šeimines rangą (kooperatyvą). Pareiškėjo šeima aktyviai vertėsi verslu dar iki Įmonės įkūrimo. Dėl nestabilios ekonominės situacijos Pareiškėjas lėšas pervesdavo į atsiskaitomąją sąskaitą Vokietijoje. Stabilizavusis ekonominei situacijai po Sovietų Sąjungos žlugimo, Pareiškėjas 1999 metais nusprendė, kad saugu Vokietijoje laikomas lėšas įsivežti į Lietuvą. Kadangi į verslą buvo įtraukta visa šeima, lėšas atgabeno tiek pats Pareiškėjas, tiek sūnus A. J., tiek sutuoktinė L. J. Pareiškėjas papildomai Komisijai pateikia dokumentus, pagrindžiančius, jog lėšos buvo faktiškai įvežamos į Lietuvos Respubliką. Pridedamos sutartys su AB „Šiaulių bankas“ dėl terminuotų indėlių sudarymo, kuriomis Pareiškėjas įnešė grynąsias lėšas užsienio valiuta, taip pat lėšų įnešimo kvitai. Pareiškėjas laikosi pozicijos, jog Inspekcija nepateikė objektyvių įrodymų, kodėl Pareiškėjo pateikti oficialūs dokumentai neturėtų būti vertinami, remiantis tuo, kad yra tariamai neaiški lėšų kilmė, nors paaiškinimai ir juos pagrindžiantys dokumentai mokesčių administratoriui buvo pateikti. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, daroma išvada, kad turėtų būti laikoma, jog Pareiškėjas pagrindė 104 879 Lt grynujų piniginių lėšų šaltinį.

Pareiškėjas dėl sūnaus A. J. turėtų piniginių lėšų nurodo, jog Inspekcija šiuo klausimu netinkamai susiejo Pareiškėjo pateiktus faktinius įrodymus. Nurodoma, jog 1998 m. „S2“ indėlio sąskaitoje laikytos lėšos nesidubliuoja su lėšomis, 2000 m. laikytais indėlio sąskaitoje AB „Šiaulių bankas“. Klaipėdos AVMI ir Inspekcija šių aplinkybių netyrė, nenustatė, jog dėl kažkokių aplinkybių tos pačios lėšos galėjo būti laikomos skirtinguose bankuose. Pažymima, kad 200 000 DM buvo

išimtos 2000-04-03 iš 230 00 DM dydžio indėlio AB „Šiaulių bankas“. Šią aplinkybę patvirtina bendra indėlio ir išsiimtų lėšų valiuta, sumų dydis, datos. Be to, Pareiškėjo nuomone, pats indėlio turėjimo faktas pagrindžia aplinkybę, jog A. J. 2000 m. disponavo minėtomis lėšomis. Todėl teigiama, kad Pareiškėjas pagrindė 1 088 567 Lt grynujų piniginių lėšų šaltinį.

Skunde nurodoma, jog nors Inspekcija teigė, kad Pareiškėjas nepateikė duomenų kada, koku būdu Pareiškėjo ir jo sutuoktinės L. J. Vokietijos banke VI nuo 1994-06-11 iki 1995-05-11 turėtas 85 000 DM (204 450 Lt) indėlis buvo išimtas ir panaudotas, tačiau, pasak Pareiškėjo, jis, siekdamas pagrįsti disponavo oficialiomis lėšomis faktą, mokesčių administratoriui pateikė VI banko indėlio sutarties kopiją. Pareiškėjo vertinimu, aplinkybė, kad šiuo metu Pareiškėjas indėlio minėtame banke nevaldo, patvirtina, jog lėšos iš banko sąskaitos buvo išimtos ir panaudotos išlaidoms dengti. Pareiškėjas laikosi pozicijos, kad MAĮ 67 str. 1 dalis įpareigoja Inspekciją nesiremti prielaidomis ir pateikti objektyvius įrodymus, kuriais remiantis būtų atsakyta vertinti mokesčių mokėtojo pateiktus oficialius dokumentus. Todėl, Pareiškėjo nuomone, mokesčių administratorius turėjo nagrinėjamas aplinkybes ištirti mokestinio patikrinimo metu, o ne skundžiamame sprendime konstatuoti papildomos informacijos trūkumą, taip pat tai, kad pateikti dokumentai, nors ir tinkami, negali būti pripažinti.

Pareiškėjas nurodo, jog jo mokesčių administratoriui pateikti dokumentai: AB „Vilniaus bankas“ 2005-04-04 terminuoto indėlio sutartis (42 200 JAV dolerių (112 298 Lt), terminas iki 2005-07-04); tarp *Litimpex* banko Palangos filialo ir M. G. (Pareiškėjo sutuoktinės L. J. motinos) 1993-08-18 sudaryta depozito sutartis (50 000 Lt indėlis, terminas iki 1993-11-18); tarp AB Lietuvos taupomojo banko ir A. J. 1998-10-23 sudaryta 10 170 DM (34 578 Lt) indėlio sutartis, pagrindžia disponavo oficialiomis lėšomis faktą. Pareiškėjo teigimu, aplinkybė, kad šiuo metu Pareiškėjas, M. G. bei A. J. minėtų indėlių bankuose nevaldo, yra įrodymas, jog lėšos iš bankų sąskaitos buvo išimtos, perduotos Pareiškėjui ir jo sutuoktinei bei panaudotos Pareiškėjo šeimos išlaidoms dengti.

Skunde nurodoma, jog Inspekcija nepateikė argumentų, kodėl Pareiškėjo deklaruotos 1 042 497 Lt bei 10 222 Lt lėšos nebuvo pripažintos kaip papildomi jo pajamų šaltiniai.

Taip pat Pareiškėjas pažymi, jog jis pateikė oficialių dokumentų kopijas, kurias patvirtina, kad 2002 m. A. J. disponavo 70 300 Lt, o 2004 m. – 20 336 Lt sumomis, t. y. turėjo finansinių galimybių lėšas perduoti Pareiškėjui. Tuo tarpu vietos mokesčių administratorius šių dokumentų nenagrinėjo, o Inspekcija konstatavo informacijos trūkumą, nors nesikreipė į Pareiškėją dėl papildomos informacijos pateikimo.

Pareiškėjas nurodo, jog Inspekcija, paneigdama, kad L. J. 2007-01-01 turėjo 320 000 Lt piniginių lėšų likutį ne banke, vertino tik banko sąskaitų išrašus ir neanalizavo faktinių aplinkybių, verslo vystymo istorijos bei Pareiškėjo pateiktų įrodymų, pagrindžiančių grynujų piniginių lėšų šaltinius 1990–2007 m. laikotarpiu. Atkreipiamas dėmesys į tai, kad šias lėšas L. J. deklaravo.

Pareiškėjas, apibendrinamas tai, kas išdėstyta, vadovaudamasis MAĮ 67 str. 1 dalimi, daro išvadą, kad Inspekcija neatsižvelgė į visus Pareiškėjo ir jo sutuoktinės pateiktus tiesioginius ir netiesioginius įrodymus dėl papildomų piniginių lėšų, netyrė ir nepagrindė prielaidų, remiantis kuriomis pateikti dokumentai buvo atmesti, todėl nepagrįstai apskaičiavo mokesčius ir su juo susijusias sumas. Pareiškėjo vertinimu, jis, mokesčių administratoriui pateikdamas papildomus dokumentus, tinkamai pagrindė 7 251 424 Lt piniginių lėšų šaltinius 1990–2002 m. laikotarpiu.

Skunde nurodoma, jog nors Inspekcija nepripažino Pareiškėjo iš sūnaus T. J. gautos 750 000 Lt paskolos gryniaisiais pinigais, nes T. J. 2006 m. įsigijo už 850 000 Lt patalpas adresu: (*duomenys neskelbtini*), tačiau Pareiškėjas nurodo, jog jis pateikė įrodymus, kad minėtas patalpas Pareiškėjas įsigijo iš UAB „A1“, atlikdamas du pavedimus iš AB SEB banko sąskaitos Nr. LT747044060000899993: 2006-08-31 – 200 000 Lt ir 2006-09-28 – 650 000 Lt. Tuo tarpu Įmonė T. J. 850 000 Lt paskolą faktiškai suteikė 2006-11-19. Nurodoma, jog kadangi už patalpas buvo atsiskaityta Pareiškėjo lėšomis, pavedimas buvo atliktas anksčiau, nei T. J. Įmonė suteikė paskolą, nėra pagrindo teigti, kad T. J. išleido jam Įmonės suteiktą paskolą minėtomis patalpoms įsigyti.

Pareiškėjas nesutinka su Inspekcijos vertinimu, kad jis 2006 m. išlaidoms (1 314 254 Lt) dengti neturėjo oficialių pajamų šaltinių, todėl išlaidas dengė panaudodamas sūnaus T. J. iš Įmonės gautą paskolą, teigdamas, jog 2006 m. nepatenka į Pareiškėjo mokestinio patikrinimo apimtį, todėl

turto įsigijimo aplinkybės ir finansinės galimybės įsigyti turtą nebuvo tirtos. Pareiškėjo nuomone, mokesčių administratoriui neatlikus išsamios 2006 m. pajamų ir išlaidų analizės, kuri būtų įforminta mokestinio patikrinimo aktu, nėra pagrindo atmesti Pareiškėjo pateiktus dokumentus dėl T. J. Pareiškėjui perduotų lėšų.

Apibendrinant tai, kas išdėstyta, teigiama, jog Inspekcija neatsižvelgė į faktines aplinkybes, kad turtas adresu: (*duomenys neskelbtini*), buvo įsigytas už Pareiškėjo lėšas, taip pat neįvertino, kad T. J. paskola buvo suteikta vėliau, nei įsigytas minėtas turtas, todėl Pareiškėjas daro išvadą, kad jis pagrindė 750 000 Lt grynujų piniginių lėšų šaltinį.

Skunde nurodoma, jog Inspekcija, nepripažindama sūnaus A. J. Pareiškėjui perduotų 2 483 392 Lt, teigė, kad A. J. 1997–2003 m. turėtos piniginės lėšos buvo panaudotos turtui įsigyti, bankui paskolą gražinti. Tačiau teigiama, kad nei Klaipėdos AVMI, nei Inspekcija neatliko A. J. mokesstinio patikrinimo ar tyrimo, kurio metu būtų nustatyta, iš kokių lėšų buvo įsigytas minėtas turtas. Todėl, Pareiškėjo nuomone, nėra jokio teisėto pagrindo teigti, kad A. J. 1997–2003 m. valdytos lėšos buvo panaudotos nurodytam turtui įsigyti. Pareiškėjas atkreipia dėmesį, kad jis ir sūnus A. J. dokumentuose ir žodžiu ne kartą mokesčių administratoriui nurodė, kad buvo perduotos ne 483 392 Lt, o 2 483 392 Lt grynosios lėšos.

Paaiškinama, jog A. J. perleido Įmonei šiuos turtinius objektus: sklypą, esantį (*duomenys neskelbtini*), už 2 000 000 Lt, Įmonė atsiskaitė su A. J. dalimis: iki 2004-01-01 Įmonė gražino 400 000 Lt, o iki 2012-03-31 – 1 600 000 Lt, ir 2012-11-05 A. J. pardavė Įmonei automobilį už 483 392 Lt, Įmonė atsiskaitė 2012-11-15. Klaipėdos AVMI nepasisakė ir dėl neaiškių priežasčių į Pareiškėjo pajamas / santaupas neįtraukė iš A. J. gautų lėšų, kurias pastarasis gavo už nekilnojamojo turto, esančio (*duomenys neskelbtini*), pardavimą, nors Pareiškėjas mokesstinio patikrinimo metu buvo pateikęs visus tai įrodančius dokumentus.

Teigiama, kad visos A. J. gautos lėšos buvo perduotos Pareiškėjui naudoti verslo tikslais. Pareiškėjas pažymi, kad sūnūs A. J. ir T. J. buvo aktyviai įtraukti į verslą nuo vaikystės, todėl natūraliai susiklostė situacija, kad Pareiškėją ir jo sūnus sieja ne tik artimi šeimyniniai, bet ir ekonominiai ryšiai. Visos Pareiškėjo, jo sutuoktinės L. J., sūnų A. J. ir T. J. gautos lėšos buvo naudojamos šeimos verslui.

Pareiškėjas atkreipia dėmesį į Inspekcijos raštą Nr. (32.42-31-1)-RM-1095), kuriame nurodyta, kad nauda, gauta bendražmogiško bendravimo pagrindu, negali būti vertinama kaip pajamų mokesčio objektas. Santykiai tarp tėvų ir vaikų yra neparemti rinkos dėsniais, nėra pagrindo net prezumuoti, kad siekiama duoti ekonominės naudos vaikams, ir todėl vaikų gautos pinigines lėšas negali būti vertinamos kaip pajamos.

Skunde nurodoma, jog Pareiškėjas, prisiimdamas įrodinėjimo našta, kad J. K. suteikė Pareiškėjui 4 820 000 Lt paskolą, mokesčių administratoriui pateikė: originalią 2008-01-01 abiejų sutarties šalių pasirašytą sutartį; 2014-10-28 sutarties kopiją su J. K. priedais, kad paskola su palūkanomis gražinta. Be to, abi šalys žodžiu mokesčių administratoriui ne kartą patvirtino pinigų perdavimo faktą.

Pasak Pareiškėjo, skolinantis lėšas tarp fizinių asmenų įprasta, kad grynujų pinigų perdavime nedalyvauja tretieji nesusiję asmenys. Be to, nepasirašomi pinigų priėmimo–perdavimo aktai, nėra atliekami kiti veiksmai, kurie yra įprasti perduodant lėšas tarp juridinių asmenų. Tuo tarpu Inspekcija reikalauja pateikti dokumentus, kuriuos praktikoje įprastai pateikia tik juridiniai asmenys.

Pareiškėjas, vadovaudamasis Konstitucinio Teismo bei LVAT praktika, aiškinančia viešojoje teisėje taikomus principus *inter alia in dubia pro reo* principu, pagal kurį visos abejonės, atsirandančios iš neaiškaus teisinio reguliavimo, yra ir turi būti aiškinamos traukiamo atsakomybės asmens naudai, daro išvadą, kad Inspekcija, nepagrįstai reikalaujama pateikti kitus, nei Pareiškėjas pateikė, dokumentus, pažeidžia *probatio di-abolica* principą, nes reikalauja įrodyti neįmanomas aplinkybes.

Pažymima, kad Inspekcija negali reikalauti pateikti dokumentus, kurie praktikoje nesudaromi. Pareiškėjo vertinimu, kadangi MAĮ aiškiai nenustato, kokius dokumentus fizinis asmuo privalo surinkti, siekdamas patvirtinti faktinį grynujų pinigų perdavimą, taikant principo *in dubio pro reo* reikalavimus, jo mokesčių administratoriui pateikti dokumentai turi būti pripažinti pakankamais.

Pareiškėjas dėl J. K. mokesčių administratoriui nurodyto paskolos Pareiškėjui suteikimo tikslo – AB „P1“ akcijoms įsigyti, paaiškina, kad 2007–2009 m. situacija akcijų rinkoje buvo nepalanki. Vėliau Lietuvą užklupo 2009 m. ekonominė krizė ir padėtis pieno perdirbimo rinkoje tapo labai neapibrėžta. Buvo sutarta AB „P1“ akcijų nepirkti, o Pareiškėjas, J. K. sutikimu, gautas lėšas galėjo panaudoti kitais tikslais, iki kol praeis finansų krizė. Pareiškėjo teigimu, šias aplinkybes gali patvirtinti tiek J. K., tiek objektyvūs ir patikrinami faktai apie situaciją finansų rinkose 2007–2011 m., AB „P1“ akcijų kainos kaita ir kitos aplinkybės.

Atkreipiamas dėmesys į tai, kad nors paskolos sutartis pasirašyta 2008-01-01, J. K. faktiškai pradėjo skolinti lėšas Pareiškėjui dar 2007 m., paskolos neforminant dokumentu. Taip buvo daroma, nes Pareiškėja ir J. K. siejo sena draugystė. Ir tik vėliau, duotai pinigų sumai pasiekus reikšmingą dydį, J. K. paprašė įforminti pinigų perdavimą paskolos sutartimi. Atitinkamai, paskolos sutartis buvo pasirašyta 2008-01-01.

Pareiškėjas nurodo, kad Inspekcijos argumentas, jog Pareiškėjas ar Įmonė turėjo laisvų piniginių lėšų, kuriomis galėjo naudotis, yra nereikšmingas. Kaip jau buvo minėta, iš J. K. gautų lėšų paskirtis buvo susijusi su specifine verslo vykdymo strategija, o ne vien tik pelno maksimizavimu ar verslo plėtra. Inspekcija neįvertino to, kad verslininkų (šiuo atveju Pareiškėjo) turimos piniginės lėšos gali turėti skirtingas paskirtis. Todėl, suplakdamas visų Pareiškėjo turėtų lėšų paskirtį į vieną, mokesčių administratorius iškraipė versle egzistuojančias situacijas. J. K. teisiniai ir mokestiniai interesai, sudarant paskolos sutartį, liko neįvertinti. Tokiu būdu, pasak Pareiškėjo, skundžiamame sprendime padaryta absurdiškų ir verslo logikos neatitinkančių išvadų.

Pareiškėjas atkreipia dėmesį į tai, jog nei Klaipėdos AVMI, nei Inspekcija nenustatė, kad J. K. negalėjo sukaupti lėšų grynaisiais pinigais iki 2007 m. Patikrinimo akte nurodyta, kad buvo atlikta 2004–2006 m. pajamų ir piniginių lėšų bei patirtų išlaidų analizė, tačiau niekur nedetalizuota, ar nagrinėjamu laikotarpiu buvo analizuojami grynujų pinigų išėmimai iš jo ir artimųjų sąskaitų bankuose, ar buvo gaunamos lėšos iš 10 tuo metu valdomų bendrovių.

Pareiškėjas pažymi, jog paskolos sutarties sumos nedeclaravimas dar nereiškia, kad mokesčių administratorius neturi prievolės vertinti mokesčio mokėtojo teikiamos įrodomosios medžiagos, liudijančios sutarties egzistavimą.

Taip pat Pareiškėjas laikosi pozicijos, jog Inspekcija neįvertino svarbių aplinkybių, įrodančių, kad J. K. disponavo didelėmis grynujų lėšų sumomis, kurias paskolino Pareiškėjui. Visų pirma, nebuvo analizuoti grynujų pinigų išėmimai iš J. K. ir jo šeimos narių banko sąskaitų ir J. K. valdomų bendrovių 2004–2006 m. laikotarpiu. Be to, Inspekcija tinkamai neįvertino, kad J. K. yra išskirtinai didelės pajamas gaunantis asmuo, t. y. jo turtas vertinamas 40 mln. Lt verte.

Atkreipiamas dėmesys ir į tai, kad J. K. 2014-04-04 pateiktoje GPM deklaracijoje deklaravo 300 625 Lt palūkanų pajamas, o Pareiškėjas 2014–2015 m. iš savo valdomos individualios įmonės išsimokėjo virš 5 mln. Lt, kad galėtų J. K. paskolą grąžinti. Šios aplinkybės, Pareiškėjo vertinimu, neginčijamai patvirtina paskolos sandorio realumą.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, daro išvadą, kad Inspekcija nepagrįstai nevertino J. K. suteiktos 4 820 000 Lt paskolos sumos, kaip Pareiškėjo pajamų šaltinio.

Pareiškėjas, apibendrinamas tai, kas išdėstyta, laikosi pozicijos, jog grynujų lėšų nedeclaravimas 2003-12-31 turėto turto deklaracijoje (forma FR0593) neatleidžia mokesčių administratoriaus nuo prievolės objektyviai ištirti Pareiškėjo patikrinimo metu pateiktus dokumentus ir nurodytas faktines aplinkybes. Tačiau Inspekcija patikrinimo metu nepagrįstai nevertino dokumentų, pagrindžiančių 1990–2002 m. laikotarpiu Pareiškėjo turėtų 7 251 424 Lt (2 100 157 Eur) grynujų piniginių lėšų.

Pareiškėjas akcentuoja, jog Inspekcija neįrodė, kad Pareiškėjui ir jo sutuoktinei lėšas perdavę asmenys neturėjo finansinių galimybių perduoti šias lėšas, neįrodė, kad patys sutuoktiniai neturėjo grynujų lėšų santaupų. Todėl daroma išvada, kad Inspekcija nepagrindė, jog nagrinėjamu laikotarpiu Pareiškėjo ir jo sutuoktinės išlaidos viršijo pajamas. Skundžiamas sprendimas neatitinka nei protingumo, nei teisingumo reikalavimų, Inspekcija netinkamai apskaičiavo mokestinę prievolę, vadovaudamasi MAĮ 70 straipsniu. Pabrėžiama, kad Pareiškėjas pateikė paaiškinimų ir dokumentų 15 304 816 Lt sumai, kuri 6 953 154 Lt viršija Klaipėdos AVMI ir Inspekcijos nustatytą 8 351 662

Lt išlaidų sumą, mokesčių administratoriaus teigimu, dengtą iš nenustatytų ir neapmokestintų pajamų šaltinių.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, vadovaudamasis MAĮ 155 str. 4 dalimi, prašo Komisijos panaikinti Inspekcijos 2016-05-04 sprendimą Nr. 68-110.

Komisija konstatuoja, jog Pareiškėjo skundas atmestinas, Inspekcijos 2016-05-04 sprendimas Nr. 68-110 tvirtintinas.

Mokestinis ginčas nagrinėjamoje byloje kilo dėl to, ar mokesčių administratorius teisėtai ir pagrįstai, vertindamas nustatytas faktines aplinkybes bei surinktus įrodymus, konstatavo, jog Pareiškėjo išlaidos tikrinamuoju 2008–2013 m. laikotarpiu viršijo juridinę galią turinčiais pajamų šaltiniais patvirtintas pajamas 4 175 832 Lt, ir mokesčių bazę nustatė bei mokesčius apskaičiavo, vadovaudamasis MAĮ 70 straipsnio nuostatomis pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, pritaikęs išlaidų metodą.

Pažymėtina, jog Pareiškėjas skunde Komisijai ir Komisijos posėdžio metu, taip pat jo atstovai nepateikė motyvų dėl mokesčių administratoriaus taikytų mokesčių teisės normų, reglamentuojančių Pareiškėjo mokesčių bazės nustatymą (MAĮ 70 str. 1 dalies ir Taisyklių nuostatos), dėl Civilinio kodekso nuostatų, reglamentuojančių sutuoktinių įgyto turto ir gautų pajamų teisinį režimą, vadovaujantis kuriomis Pareiškėjo ir jo sutuoktinės gautos nedeklaruotos ir neapmokestintos pajamos buvo padalintos lygiomis dalimis Pareiškėjui ir jo sutuoktinei, aiškinimo ir taikymo. Ginčas tarp šalių faktiškai vyksta dėl įrodymų vertinimo, t. y. atitinkamų Pareiškėjo nurodomų ir, jo teigimu, pakankamais ir tinkamais įrodymais grindžiamų pajamų šaltinių pripažinimo.

Kadangi bylos nagrinėjimo apimtis apsprendžiama pagal pareikštus konkrečius ir aiškius reikalavimus, o nagrinėjamoje byloje Pareiškėjas yra pareiškęs konkrečius ir aiškius reikalavimus, todėl Komisija mokestinį ginčą nagrinėja šių reikalavimų ribose. Atsižvelgdama į tai, jog byloje nustatytos faktinės aplinkybės, pagrindžiančios ginčo šalių pozicijas, yra detalios aprašytos tiek ginčijamame Inspekcijos sprendime, tiek Pareiškėjo skunde, taip pat ir šio Komisijos sprendimo aprašomojoje dalyje, Komisija pakartotinai jų neatkartoja, nes tai nėra tikslinga. Tačiau, pasisakydama dėl esminių Pareiškėjo skunde nurodytų ir Pareiškėjo bei jo atstovų Komisijos posėdžio metu akcentuotų nesutikimo su centrinio mokesčių administratoriaus sprendimu argumentų, Komisija vertins, ar byloje esantys įrodymai yra pakankami išvadai, kad Pareiškėjo ginčo laikotarpiu patirtos išlaidos gali būti grindžiamos atitinkamomis pajamomis.

Iš bylos medžiagos matyti, kad centrinis mokesčių administratorius skundžiamame sprendime, atsižvelgęs į tai, jog Pareiškėjas 2005-04-29 pateiktoje vienkartinėje gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijoje FR0593 nedeklaravo 2003-12-31 piniginių lėšų bankuose ir kitose kredito įstaigose bei ne bankuose, vadovaudamasis Vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymo 3 straipsnio, 4 str. 1 dalies nuostatomis, taip pat atsižvelgęs į tai, jog Pareiškėjas iš Įmonės apmokestinamojo pelno galėjo gauti pajamų, konstatavo, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė 2003-12-31 galėjo turėti ne daugiau kaip po 50 000 Lt.

Pareiškėjas skunde Komisijai ir Komisijos posėdžio metu nurodė, kad jis mokesčių administratoriui pateikė dokumentus (išvardinti Komisijos sprendimo aprašomojoje dalyje, todėl iš naujo nekartojami), pagrindžiančius 7 251 424 Lt (2 100 157 Eur) grynujų lėšų turėjimą 1989–2002 m. laikotarpiu. Pareiškėjo teigimu, mokesčių administratorius nepagrįstai neatsižvelgė ir nenagrinėjo šių dokumentų. Komisijos posėdžio metu Pareiškėjas papildomai paaiškino, jog turėtų piniginių lėšų nedeklaravo, nes baiminosi dėl galimų grėsmių prieš Pareiškėją ir jo šeimą. Taip pat Komisijos posėdžio metu Pareiškėjas nurodė, jog dėl nestabilios ekonominės padėties buvo nesaugu pinigus laikyti Lietuvoje, todėl Pareiškėjas lėšas pervesdavo į atsiskaitomąją sąskaitą Vokietijoje, o stabilizavusis ekonominei situacijai po Sovietų Sąjungos žlugimo, 1999 m. nusprendė Vokietijoje laikytas pinigines lėšas įsivežti į Lietuvą.

Komisija, įvertinusi bylos medžiagą, konstatuoja, jog Pareiškėjas nepagrįstai teigia, kad Inspekcija nevertino jo papildomai mokesčių administratoriui pateiktų dokumentų. Centrinis mokesčių administratorius skundžiamame sprendime išdėstė Pareiškėjo papildomai mokesčių

administratoriui pateiktų dokumentų vertinimo (ar atsisakymo juos vertinti) argumentus (Inspekcijos 2016-05-04 sprendimo Nr. 68-110 10 psl. 5 pastraipa–13 psl. pirma pastraipa).

Taip pat atkreiptinas dėmesys į tai, kad Pareiškėjas į jo nurodomą 7 251 424 Lt piniginių lėšų sumos 1989–2002 m. laikotarpiu turėjimą įtraukė 2006 m. patirtas 850 000 Lt išlaidas nekilnojamajam turtui adresu: (*duomenys neskelbtini*), įsigyti (Pareiškėjo skundo Komisijai 6–7 psl. esančios lentelės (toliau – Skundo lentelė) 18 punktas).

Be to, iš Skundo lentelės matyti, kad Pareiškėjas kaip vieną iš 1989–2002 m. laikotarpiu gautų pajamų šaltinių nurodo 1997-02-13 išrašą, kuriame patvirtinta, kad metų pabaigoje Pareiškėjo šeimos turto ir piniginių lėšų vertė buvo 1 042 497 Lt (Skundo lentelės 16 punktas). Iš byloje esančio 1997-02-13 Lietuvos Respublikos gyventojų turto ir pajamų deklaracijos pagrindinių duomenų išrašo matyti, kad punkte „Turtas ir piniginės lėšos metų pabaigoje (įskaitant nepilnamečių šeimos narių turtą ir pinigines lėšas)“ Pareiškėjas nurodė 1 022 497 Lt sumą. Komisija, įvertinusi minėtą 1997-02-13 išrašą, konstatuoja, jog tenkinti Pareiškėjo skundo argumentus ir pripažinti, kad Pareiškėjas 1997 m. pradžioje realiai turėjo didesnę, nei 1997-02-13 Lietuvos Respublikos gyventojų turto ir pajamų deklaracijos pagrindinių duomenų išrašė deklaruotą 1 022 497 Lt piniginių lėšų sumą, nėra pagrindo. Nors Pareiškėjas įrodė piniginių lėšų iš H. B.-W. 1989–1992 m. ir Vokietijos banko „V1“ (1994-05-11 išrašas), taip pat pagal 1995-05-17 ir 1995-11-27 sutartis su H. B.-W. gavimo faktą, tačiau faktinių duomenų, jog realiai 1997 m. pradžioje jo šeimos turėtos piniginės lėšos buvo didesnės, nei Pareiškėjas deklaravo, byloje nėra.

Komisija, pasisakydama dėl likusių Pareiškėjo pateiktų dokumentų, kuriais grindžiamos 1989–2002 m. laikotarpiu gautos piniginės lėšos, nurodo, kad LVAT savo praktikoje (pavyzdžiui: 2011-02-04 nutartis adm. byloje Nr. A-438-201/2011; 2002-07-09 sprendimas adm. byloje Nr. A-8-693/2007; 2009-02-10 nutartis adm. byloje A-442-206/2009; 2010-10-08 nutartis adm. byloje A-556-1073/2010) ne kartą yra pabrėžęs, jog nei MAĮ, nei kiti įstatymai nenumato jokių apribojimų tiek mokesčių mokėtojui, tiek mokesčių administratoriui apskaičiuojant bei perskaičiuojant mokesčius už tam tikrą mokestinį laikotarpį remtis (vadovautis) papildoma įrodomąja medžiaga, kurioje užfiksuotos ankstesniais mokestiniais laikotarpiais atsiradusios faktinės aplinkybės, svarbios teisingam mokesčio apskaičiavimui (perskaičiavimui). Komisijos vertinimu, vien tik deklaracijos pagal Vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymą nepateikimo faktas negali eliminuoti gyventojų teisės pagrįsti turto įsigijimo šaltinius.

Komisija, sutikdama su mokesčių administratoriaus atliktu Pareiškėjo mokesčių administratoriui pateiktų dokumentų už laikotarpį nuo 1989 m. iki 2002 m. vertinimu, pabrėžia, mokesčių mokėtojo įpareigojimas pagrįsti atitinkamų pajamų šaltinius reiškia, kad jo nurodomi pajamų šaltiniai turi būti realūs, o pateikti įrodymai apie piniginių lėšų gavimą iš atitinkamų šaltinių atspindėti realiai susiklosčiusias faktines aplinkybes, ypač tais atvejais, kai gautų pajamų šaltinis yra ne paties mokėtojo veikla, o kito asmens gautos pajamos. Todėl turi būti pateikti pakankami ir neginčijami įrodymai, kad atitinkamo dydžio pajamos realiai yra gautos konkrečiu nurodytu būdu iš nurodyto pajamų šaltinio, t. y. šaltinis turi būti ne tik realus, bet ir turi būti objektyviais duomenimis patvirtintos aplinkybės, kad lėšos realiai perduotos mokėtojui (LVAT 2011-09-09 nutartis adm. byloje Nr. A-556-3513/2011). Taip pat LVAT savo praktikoje (pavyzdžiui: 2014-02-12 nutartis adm. byloje Nr. A-556-554/2014, 2016-02-23 nutartis adm. byloje Nr. A-293-556/2016) laikosi pozicijos, jog vien paaiškinimų apie pajamas teikimas, nesant realaus pajamų gavimo faktą patvirtinančių įrodymų, pajamų gavimo nepagrindžia. MAĮ 10 straipsnis įtvirtina turinio viršenybės prieš formą principą, pagal kurį mokesčių teisiniuose santykiuose viršenybė teikiama šių santykių dalyvių veiklos turiniui, o ne jos formaliai išraiškai.

Nagrinėjamu atveju Pareiškėjas pateikė dokumentus dėl sūnaus A. J. ir sutuoktinės motinos M. G. gautų / turėtų piniginių lėšų. Tačiau Pareiškėjas nepateikė įrodymų, patvirtinančių, kad šie asmenys realiai perdavė šias pinigines lėšas Pareiškėjui. Vien tik aplinkybė, kad M. G. *Litimpex* banke buvo sudariusi 1993-08-18 depozito sutartį 50 000 Lt indėlio sumai, kurios terminas buvo iki 1993-11-18, nesudaro pagrindo teigti, kad Pareiškėjas iš M. G. gavo 50 000 Lt. Analogiškos išvados darytinos ir dėl sūnaus A. J. disponuotų ir, Pareiškėjo teigimu, jam perduotų lėšų. Byloje nėra tiesioginių įrodymų ir kitų objektyvių duomenų, remiantis kuriais būtų galima daryti neginčijamą

išvadą, kad Pareiškėjas realiai gavo, o A. J. perdavė atitinkamas piniginių lėšų sumas. Apsiribojimas teiginiais apie iš sūnaus A. J. gautas lėšas negali būti pripažįstamas pakankamu patvirtinti pajamų gavimo faktą. Iš bylos medžiagos matyti, jog mokesčių administratorius nustatė, kad laikotarpiu nuo 1997 m. iki 2002 m. A. J. įsigijo nekilnojamąjį turtą: 1997-02-13 pastatą adresu: (*duomenys neskelbtini*); 2000-05-30 parduotuvę ir 2002-10-19 žemės sklypą adresu: (*duomenys neskelbtini*); 2002-03-08 butą adresu: (*duomenys neskelbtini*). Taip pat nustatyta, kad A. J. 2005-06-23 įsigijo automobilį *Lamborghini Murcielago*. Be to, byloje nustatyta, kad A. J. 2005-05-02 pateiktoje vienkartinėje gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijoje FR0593 nedeklaravo 2003-12-31 piniginių lėšų bankuose ir kitose kredito įstaigose bei ne bankuose, deklaravo 2003-12-31 gautas 256 100 Lt paskolas iš fizinių asmenų ir suteiktas 398 698 Lt paskolas Įmonei. Taip pat iš bylos medžiagos matyti, jog A. J. 2000-05-22 paskolos sutartimi iš AB Šiaulių banko gavo 100 000 JAV dolerių paskolą, išsipareigodamas mokėti 13 proc. dydžio palūkanas ir paskolą grąžinti iki 2000-11-22. Taigi darytina išvada, kad A. J. pačiam buvo reikalingos pinigines lėšas tiek turtui įsigyti, tiek paskoloms grąžinti. Be to, ekonomine ir verslo logika nepaaiškinamas elgesys turėtas pinigines lėšas atiduoti tėvui (Pareiškėjui), o pačiam imti paskolas ir patirti išlaidas, susijusias su gautomis paskolomis.

Komisija dėl Pareiškėjo nurodytų 1989–2002 m. laikotarpiu jo ir sutuoktinės gautų pajamų ir piniginių lėšų (Skundo lentelės 8, 10, 13, 16, 17, 19 punktai) daro išvadą, jog šiomis Pareiškėjo nurodytomis gautomis lėšomis (2 030 350 Lt) negali būti grindžiamos ginčo 2008–2012 m. laikotarpiu patirtos išlaidos, nes jos buvo panaudotos iki tikrinamojo laikotarpio pradžios (2008-01-01) Pareiškėjo šeimos asmeniniams ir verslo poreikiams tenkinti. Šią išvadą patvirtina byloje nustatytų faktinių aplinkybių visetas.

Iš bylos medžiagos matyti, kad 2012-04-19 pateiktame paaiškinime apie turto įsigijimo ir (ar) pajamų gavimo šaltinius ir jų pagrindime (forma FR0698) Pareiškėjas nurodė, jog 2007-01-01 ir 2007-12-31 piniginių lėšų likučio ne banke neturėjo, o iš mokesčių administratoriaus atliktos 2007 m. piniginių lėšų analizės matyti, jog Pareiškėjo šeimos patirtos išlaidos 2007 m. 1 335 561 Lt suma viršijo jų gautas pajamas. Įvertinus tai, nėra pagrindo pripažinti, kad Pareiškėjo sutuoktinės L. J. 2012-04-19 pateiktame paaiškinime apie turto įsigijimo ir (ar) pajamų gavimo šaltinius ir jų pagrindime nurodytomis 2007 m. pradžioje ir pabaigoje turėtomis 320 000 Lt pinigėmis lėšomis ne banke galėjo būti dengiamos ginčo 2008–2012 m. laikotarpio išlaidos. Šią išvadą patvirtina ir mokesčių administratoriaus atlikta Pareiškėjo sutuoktinės 2003–2006 m. pajamų ir išlaidų analizė, kurios metu nustatyta, kad L. J. išlaidos 57 207 Lt viršijo gautas pajamas. Taip pat iš bylos medžiagos matyti, jog mokesčių administratorius, įvertinęs Pareiškėjo 2006 m. gautas pajamas ir pinigines lėšas (1 276 094 Lt vertybinių popierių, 101 436 Lt vertybinių popierių ir banko palūkanų, 2 930 000 Lt banko paskolų) bei 2006 m. patirtas išlaidas (1 523 730 Lt vertybinių popierių įsigijimo, 2 023 760 Lt banko paskolų ir 16 770 Lt palūkanų grąžinimo, 667 849 Lt įnašų į Įmonę, 784 028 Lt paskolos suteikimo fiziniam asmeniui, 850 000 Lt atsiskaitymui už sūnaus T. J. įsigytą turtą), atsižvelgęs į sukauptus likučius banke 2006-01-01 ir 2007-01-01, nustatė, kad Pareiškėjo patirtos išlaidos 2006 m. 1 314 254 Lt viršijo gautas pajamas. Taigi matyti, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė 2006 m. išlaidoms dengti neturėjo oficialių pajamų šaltinių. Svarbu pažymėti ir tai, jog byloje nustatyta, kad tiek Pareiškėjas, tiek jo sutuoktinė iki tikrinamojo laikotarpio pradžios ėmė paskolas, pavyzdžiui, L. J. 2006-10-19 gavo 1 300 000 Lt paskolą iš Įmonės, Pareiškėjas iš AB SEB banko 2005-02-22 gavo 779 999,98 Lt, 2006-03-01 – 2 150 000 Lt, 2007 m. – 9 958 264 Lt paskolas. Todėl Pareiškėjo pasirinktas elgesio modelis, jog jis ir jo sutuoktinė per laikotarpį nuo 1989 m. iki 2002 m. yra sukaukę 2 030 350 Lt piniginių lėšų sumą, tačiau vis tiek nusprendžia 2006 m. ir 2007 m. imti paskolas iš banko, yra nepaaiškinamas jokia ekonomine ir verslo bei protingo žmogaus logika. Motyvų, pagrindžiančių tokių veiksmų logiškumą, Pareiškėjas nei skunde Komisijai, nei Komisijos posėdžio metu nenurodė.

Taigi sistemiškai ir kompleksiškai įvertinus byloje esančius įrodymus, t. y. Pareiškėjui nepateikus objektyvių duomenų apie realiai iš kitų asmenų gautas piniginių lėšų sumas, nustatė, kad dar iki tikrinamojo laikotarpio pradžios (2008-01-01) Pareiškėjas ir jo sutuoktinė L. J. patyrė daugiau išlaidų, nei gavo pajamų, be to, nors Pareiškėjas teigė, kad disponavo didelėmis nedeklaruotų

piniginių lėšų sumomis, tačiau tiek jis, tiek sutuoktinė ėmė paskolas, kas nėra pateisinama ekonomine ir verslo logika, taip pat įvertinus tai, kad Pareiškėjas mokesčių administratoriui 2005-04-29 pateiktoje vienkartinėje gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijoje nedeklaravo piniginių lėšų bankuose ir kitose kredito įstaigose bei ne bankuose, 2012-04-19 paaiškinime apie turto įsigijimo ir (ar) pajamų gavimo šaltinius ir jų pagrindime už 2007–2010 m. nurodė, jog piniginių lėšų ne banke neturi, konstatuotina, jog Pareiškėjo (jo šeimos) 1989–2002 m. laikotarpiu gautomis pajamomis ir piniginėmis lėšomis negali būti grindžiamos tikrinamuoju 2008–2012 m. laikotarpiu Pareiškėjo ir jo sutuoktinės patirtos išlaidos.

Pareiškėjas, ginčydamas centrinio mokesčių administratoriaus sprendimą, savo reikalavimą taip pat grindžia tuo, kad vienas iš piniginių lėšų, kurios buvo panaudotos ginčo išlaidoms padengti, šaltinių buvo J. K. pagal 2008-01-01 paskolos sutartį suteikta 4 820 000 Lt paskola.

Dėl įrodymų vertinimo, kai, remiantis įvairiais civiliniais sandoriais, įrodinėjamas (grindžiamas) mokesčių mokėtojo gautų pajamų realumas, LVAT 2007-03-15 nutartyje adm. byloje Nr. A-17-301/2007 (publikuota: „Administracinė jurisprudencija“, 2007, Nr. 11) yra išaiškinęs, jog įrodinėjimo dalykas šiuo atveju yra aplinkybės, ar pinigų sumos mokesčių mokėtojui realiai buvo ar nebuvo perduotos, t. y. gautos ar negautos pajamos. Šios aplinkybės turėtų būti įrodinėjamos tiesioginiais įrodymais, iš kurių galima daryti vienareikšmę išvadą apie įrodinėjimo dalyką sudarančias aplinkybes (pavyzdžiui: mokėjimo pavedimai, patvirtinantys lėšų judėjimą; asmenų, iš kurių pajamos neva gautos, paaiškinimai apie tai, kad lėšos perduotos ar neperduotos; kitų liudytojų, galinčių patvirtinti ar paneigti lėšų perdavimą, parodymai). Įstatymas nedraudžia įrodinėti ir netiesioginiais įrodymais, t. y. įrodymais, daugiareikšmiai susijusiais su įrodinėjimo dalyką sudarančiomis aplinkybėmis (pavyzdžiui: įrodymai apie tai, kokiomis lėšomis galėjo disponuoti asmuo, iš kurio galėjo būti gautos pajamos; įrodymai apie gautų lėšų panaudojimo aplinkybes ir pan.). Tokio pobūdžio bylose išvada apie tai, kad mokesčių mokėtojas nepagrindė pajamų, neturėtų būti daroma vien netiesioginių įrodymų pagrindu (pavyzdžiui, įrodymai apie tai, kad paskolos davėjas neturėjo teisėtų pajamų). Tokios praktikos LVAT laikėsi ir priimdama vėlesnes nutartis: 2011-02-04 adm. byloje Nr. A-438-201/2011, 2011-04-01 adm. byloje Nr. A-438-953/2011, 2011-09-15 adm. byloje Nr. A-442-2502/2011, 2015-02-10 adm. byloje Nr. (e)A-110-438/2015, 2015-03-02 adm. byloje Nr. A-690-556/2015 ir kt. Taigi, kaip pripažįstama LVAT praktikoje, išvados apie mokesčių mokėtojo tam tikrų civilinių sandorių pagrindu gautų pajamų realumą darytinos sistemškai bei kompleksškai įvertinus visus tiesioginius bei netiesioginius įrodymus, pagrindžiančius ar paneigiančius objektyvų pajamų gavimo faktą. Vien atskirų formalių įrodymų (pavyzdžiui, paprasta rašytine ar notarine forma sudarytų sutarčių) apie pajamas pateikimas, nesant realaus pajamų gavimo fakto, patvirtinto visapusiška pajamų gavimo faktinių aplinkybių analize, pajamų gavimo nepagrindžia. Tokia išvada darytina ir atsižvelgiant į minėtą MAĮ 10 straipsnyje įtvirtintą turinio viršenybės prieš formą principą.

Komisija, įvertinusi bylos medžiagą nagrinėjamo aspektu, konstatuoja, jog Pareiškėjas nepateikė pakankamų ir neginčijamų įrodymų, kurie pagrįstų, kad jis realiai grynaisiais pinigais gavo (J. K. perdavė) paskolos sutartyje nurodytas pinigų sumas – 720 000 Lt iki 2008-01-01, 2 200 000 Lt – iki 2009-01-01 ir 1 900 000 Lt – iki 2010-01-01. Kaip minėta, įrodinėjimo dalykas šiuo atveju yra aplinkybės, ar minėtos pinigų sumos Pareiškėjui realiai buvo ar nebuvo perduotos, ir būtent Pareiškėjui tenka pareiga pateikti įrodymus, kad atitinkamo dydžio pajamas realiai gavo konkrečiu nurodytu būdu iš nurodyto pajamų šaltinio. Kaip yra konstatavęs LVAT (pavyzdžiui: 2013-04-15 sprendime adm. byloje Nr. A-602-27/2013, 2015-12-28 nutartis adm. byloje Nr. A-1305-602/2015, 2016-02-08 nutartyje adm. byloje Nr. A-145-602/2016), pasirinkdamas pajamas gauti grynaisiais pinigais (dėl ko šių pajamų gavimo faktas nėra fiksuojamas kredito įstaigose esančių sąskaitų išrašuose) ir šių pajamų nedeklaruodamas, pateikiant atitinkamo mokesčio laikotarpio pajamų deklaracijas (pavyzdžiui, kai tokios deklaracijos teikimas nėra privalomas), mokesčių mokėtojas prisiima visą riziką dėl jam tenkančios įrodinėjimo naštos. Tačiau nagrinėjamoje byloje ne tik kad nėra tiesioginių įrodymų ir kitų objektyvių duomenų, patvirtinančių ginčo paskolos sutartyje nurodytų piniginių lėšų gavimą ir disponavimą jomis, bet pateikti prieštaringi paaiškinimai, susiję su šia paskola. Pareiškėjas skunde Komisijai teigė, kad faktiškai J. K. jam skolinti pradėjo dar 2007 m., tuo

tarpu J. K. 2013-12-09 paaiškinime Nr. (4.65)-339-2131 mokesčių administratoriui nurodė, kad Pareiškėjui pradėjo skolinti nuo 2006 m. J. K. minėtame paaiškinime nurodė, kad pinigai Pareiškėjui buvo reikalingi verslui vystyti ir plėsti, tačiau Pareiškėjas skunde Komisijai ir Komisijos posėdžio metu teigė, kad J. K. paskolą Pareiškėjui suteikė AB „P1“, kurių akcininku buvo J. K., akcijoms įsigyti. Pareiškėjo aiškinimu, kadangi 2007–2009 m. situacija akcijų rinkoje buvo nepalanki, buvo nuspręsta akcijų nepirkti, o Pareiškėjas, J. K. sutikimu, galėjo gautas lėšas naudoti kitais tikslais. Įvertinus minėtus Pareiškėjo teiginius, matyti, kad paties Pareiškėjo teiginiai yra priešaringi, t. y. Pareiškėjas aiškina, kad jau 2007 m. jam buvo žinoma, kad „situacija akcijų rinkoje yra nepalanki“, tačiau 2008 m. paskolos sutartimi J. K. suteikia Pareiškėjui paskolą būtent akcijoms įsigyti. Taip pat J. K. minėtame 2013-12-09 paaiškinime mokesčių administratoriui nurodė, kad skolinamos grynųjų piniginių lėšų sumos buvo nuo 100 000 Lt iki 2 000 000 Lt vienu metu, tačiau Pareiškėjas nepateikė objektyvių duomenų apie realų gautos atitinkamos piniginių lėšų sumos panaudojimą konkrečiam tikslui. Dar daugiau, J. K. 2013-12-09 paaiškinime mokesčių administratoriui nurodė, kad Pareiškėjui skolinamos piniginės lėšos buvo saugomos AB SEB banke, kurias J. K. išgrynindavo. Dalį paskolos, J. K. teigimu, jis galėjo suteikti ir iš asmeninių piniginių lėšų, laikomų namuose, tačiau labai didelių piniginių lėšų sumų namuose jis nelaikė. J. K. nurodė, kad jo išgrynintos ir Pareiškėjui perduotos pinigų sumos turėtų atsispindėti banko išrašuose. Tačiau įvertinus mokesčių administratoriaus atliktą J. K. grynųjų pinigų įnešimų / išėmimo iš AB SEB banko analizę (2015-06-17 mokestinio tyrimo ataskaitos Nr. FR0686-1310 4 priedas), matyti, kad didžiausia iš banko per mėnesį išgryninta pinigų suma 2007–2010 m. laikotarpiu buvo 350 000 Lt. Tuo tarpu, kaip minėta, J. K. teigimu, jis Pareiškėjui vienu kartu skolino net 2 000 000 Lt, t. y. daug didesnę grynųjų pinigų sumą.

Iš bylos medžiagos taip pat matyti, jog mokesčių administratorius J. K. mokestinio tyrimo metu (2015-06-17 mokestinio tyrimo ataskaita Nr. FR0686-1310) nustatė, kad J. K. negalėjo disponuoti 2008-01-01 paskolos sutartyje nurodytomis grynųjų pinigų sumomis. Nustatyta, kad 2003–2013 m. J. K. pats nuolat skolinosi iš banko bei juridinio asmens pinigines lėšas, kurias panaudojo vertybiniais popieriais ir nekilnojamajam turtui įsigyti bei pastatams rekonstruoti / remontuoti, o 2007–2009 m. gautos paskolos sudarė 64–70 proc. visų jo gautų pajamų ir piniginių lėšų.

Be to, svarbu pažymėti, kad ginčijama paskola nebuvo deklaruota, t. y. nei Pareiškėjas deklaravo iš J. K. gautą paskolą (jos nenurodė ir mokesčių administratoriui 2012-04-19 pateiktame paaiškinime apie turto įsigijimo ir (ar) pajamų gavimo šaltinius (forma FR0698) už 2007–2010 m.), nei J. K. deklaravo suteiktą Pareiškėjui paskolą. Ir nors J. K. 2014-04-04 pateiktos metinės pajamų deklaracijos priede „Neapmokestinamosios pajamos“ už 2013 m. deklaravo 301 625 Lt palūkanas, kurias, J. K. teigimu, sumokėjo Pareiškėjas pagal minėtą 2008-01-01 paskolos sutartį, tačiau, Komisijos vertinimu, tai yra vienintelė aplinkybė, susijusi su ginčijama paskola, ir kuri, atsižvelgiant į tai, kad šios palūkanos buvo deklaruotos jau po Pareiškėjo atlikto mokestinio tyrimo (2013-02-20 pranešimas apie atliktą mokestį tyrimą Nr. AC12-3) ir J. K. 2013-12-09 paaiškinimo Nr. (4.65)-339-2131 mokesčių administratoriui pateikimo, verčia abejoti Pareiškėjo sąžiningumu ir nelaikytina pakankama šiam nagrinėjamos bylos aspekto įrodinėjimo dalykui pagrįsti.

Apibendrinant tai, kas išdėstyta, taip pat įvertinus mokesčių administratoriaus nustatytą aplinkybių visetą (Patikrinimo akto 1.1 punktas, 5–9 psl.), darytina išvada, jog vien tik paprasta rašytine forma sudarytos paskolos sutarties su J. K., kaip formalus įrodymas, pateikimas mokesčių administratoriui *per se* negali būti pripažįstamas tinkamu realaus piniginių lėšų gavimo fakto pagrindimu. Nesant objektyvių duomenų apie realų 4 820 000 Lt pinigines sumas perdavimą Pareiškėjui, taip pat įrodymų, kad piniginės lėšos buvo panaudotos tiems tikslams, dėl kurių jos buvo paskolintos, nėra pagrindo pripažinti, kad Pareiškėjas 2008-01-01 sutartimi iš J. K. gavo 4 820 000 Lt dydžio paskolą. Komisijos vertinimu, byloje esantys Pareiškėjo ir J. K. paaiškinimai dėl šių asmenų ilgalaikių draugiškų santykių negali būti laikomi objektyviais ir pakankamais priešingai išvadai daryti. Atsižvelgiant į tai, Pareiškėjo ir jo sutuoktinės ginčo 2008–2013 m. laikotarpiu patirtos išlaidos negali būti grindžiamos 2008-01-01 paskolos 4 820 000 Lt sumai sutartimi su J. K.

Pareiškėjas skunde Komisijai ir Komisijos posėdžio metu laikėsi pozicijos, jog į jo pajamas (santaupas) privalėjo būti įtraukta sūnaus T. J. 2008 m. Pareiškėjui suteikta 750 000 paskola ir sūnaus

A. J. gautos ir Pareiškėjui perduotos 2 483 392 Lt piniginės lėšos. Pareiškėjas paaiškino, kad A. J. Įmonei už 2 000 000 Lt pardavė nekilnojamąjį turtą, esantį (*duomenys neskelbtini*), Įmonė su A. J. atsiskaitė dalimis: iki 2004-01-01 sumokėjo 400 000 Lt, iki 2012-03-31 – 1 600 000 Lt, ir 2012-11-05 A. J. Įmonei už 483 392 Lt pardavė automobilį, Įmonė atsiskaitė 2012-11-15.

Komisija, įvertinusi bylos medžiagą, daro išvadą, jog Pareiškėjo teiginiai dėl sūnaus T. J. 2008 m. Pareiškėjui suteiktos 750 000 paskolos yra nepagrįsti objektyviais duomenimis. Dėl minėtos paskolos suteikimo / gavimo tarp šalių nebuvo sudaryta paskolos sutartis. Gautos paskolos Pareiškėjas nenurodė ir 2012-04-19 mokesčių administratoriui pateiktame paaiškinime apie turto įsigijimo ir (ar) pajamų gavimo šaltinius (forma FR0698) už 2007–2010 m. Teismų praktikoje laikoma, kad apsiribojimas vien teiginiais, atsikirtimais, nepagrįstais jokiais įrodymais, negali nulemti sprendimo priėmimo mokesčių mokėtojo naudai. Mokesčių mokėtojas, norėdamas paneigti mokesčių administratoriaus apskaičiuotą konkretų mokestį, privalo pateikti pagrįstus argumentus ir juos pagrindžiančius naujus įrodymus, sąlygojančius nustatyto mokesčio dydžio neteisingumą (LVAT 2010-11-08 nutartis adm. byloje Nr. A-556-1527/2010, 2011-12-22 nutartis adm. byloje Nr. A-575-912/2011, 2013-04-23 nutartis adm. byloje Nr. A-556-669/2013). Nagrinėjamoje byloje T. J. mokesčių administratoriui 2015-07-27 pateiktame paaiškinime nurodė, kad minėto dydžio paskolą tėvui (Pareiškėjui) suteikė iš gautos ir jam 2006-11-19 kasos pajamų orderiu išduotos Įmonės 850 000 Lt paskolos sumos. Tačiau Komisija pažymi, jog nei Pareiškėjas, nei T. J. nepateikė ekonomine ir verslo logika pagrįstų paaiškinimų, kodėl T. J. 2006 metais gautos piniginės lėšos buvo laikomos ir nenaudojamos iki pat tikrinamojo laikotarpio pradžios (2008-01-01). Dar daugiau, T. J. minėtame paaiškinime teigė, kad jam pačiam nuo paskolos suteikimo momento pinigai nebuvo reikalingi, tačiau mokesčių administratorius nustatė, kad Pareiškėjas iš savo asmeninės sąskaitos 2007–2008 m. dengė sūnaus T. J. patirtas kelionių, maisto, sveikatos ir kitas išlaidas, t. y. 2007 m. – 39 008 Lt, 2008 m. – 42 702 Lt. Be to, kaip jau buvo minėta, byloje nustatyta, kad tiek 2006 m., tiek 2007 m. Pareiškėjo ir jo sutuoktinės išlaidos viršijo jų oficialiais pajamų šaltiniais pagrįstas pajamas, tačiau dėl neaiškių priežasčių sūnaus T. J. nuo 2006 m. disponuojama iš Įmonės kaip paskola gauta piniginių lėšų suma nebuvo naudojama ir laikoma net iki 2008 m.

Komisija dėl Pareiškėjo argumentų, kad A. J. 2012-11-05 Įmonei už 483 392 Lt pardavė automobilį, Įmonė atsiskaitė 2012-11-15, todėl šios lėšos turėtų būti priskirtos Pareiškėjo pajamoms, nurodo, jog, kaip jau buvo minėta, mokesčių mokėtojo įpareigojimas pagrįsti atitinkamų pajamų šaltinius reiškia, kad jo nurodomi pajamų šaltiniai turi būti realūs, o pateikti įrodymai apie piniginių lėšų gavimą iš atitinkamų šaltinių atspindėti realiai susiklosčiusias faktines aplinkybes, ypač tais atvejais, kai gautų pajamų šaltinis yra ne paties mokėtojo veikla, o kito asmens gautos pajamos. Todėl turi būti pateikti pakankami ir neginčijami įrodymai, kad atitinkamo dydžio pajamos realiai yra gautos konkrečiu nurodytu būdu iš nurodyto pajamų šaltinio, t. y. šaltinis turi būti ne tik realus, bet ir turi būti objektyviais duomenimis patvirtintos aplinkybės, kad lėšos realiai perduotos mokėtojui (LVAT 2011-09-09 nutartis adm. byloje Nr. A-556-3513/2011).

Iš byloje esančio 2012-11-15 kasos išlaidų orderio Nr. 12-149 matyti, jog Įmonė A. J. išdavė 483 392 Lt, pinigų išdavimo pagrindas „mašinos pirkimas“. Mokesčių administratorius, 2015-08-12 atlikęs Įmonės operatyvų patikrinimą, nustatė, kad 2012-12-01 į Įmonės eksploataciją buvo įvestas elektromobilis, kurio įsigijimo vertė 483 392 Lt. Remiantis VĮ Regitros duomenimis, byloje taip pat nustatyta, kad 2012-11-29 Įmonės vardu buvo įregistruotas automobilis *Lamborghini Murcielago* (išregistruotas 2014-10-01, išregistravimo priežastis – „negavus duomenų apie atliktą TA draudimą“). Tokio pat modelio automobilį 2005-06-23 buvo įsigijęs A. J. Taigi nustačius minėtas aplinkybes, Pareiškėjui nepateikus automobilio *Lamborghini Murcielago* pirkimo-pardavimo sutarties, nėra pagrindo neginčijamai išvadai, kad A. J. Įmonei pardavė būtent 2005-06-23 įsigytą automobilį, už kurį Įmonė atsiskaitė, išrašydama 2012-11-15 kasos išlaidų orderį Nr. 12-149, o ne šiuo orderiu gautomis lėšomis A. J. atsiskaitė už Įmonės įsigytą elektromobilį. Be to, kaip jau ne kartą buvo minėta, Pareiškėjas, siekdamas pagrįsti, kad sūnaus gautos piniginės lėšos buvo perduotos Pareiškėjui, turėjo pateikti įrodymus, kad atitinkama piniginių lėšų suma jam realiai buvo perduota. Tačiau tokių duomenų byloje nėra.

Dėl A. J. 2001-12-18 sutartimi Įmonei už 2 000 000 Lt perduoto nekilnojamojo turto ir iš šio pardavimo gautų pajamų (kaip teigė Pareiškėjas, iki 2004-01-01 – 400 000 Lt, iki 2012-03-31 – 1 600 000 Lt) pripažinimo Pareiškėjo pajamomis Komisija nurodo, kad Pareiškėjas vėlgi nepateikė objektyvių duomenų, pagrindžiančių realų piniginių lėšų perdavimą Pareiškėjui. Apsiribojimas abstrakčiais teiginiais, kad visos sūnaus A. J. gautos lėšos buvo perduotos Pareiškėjui, negali būti pripažįstamas neginčijamu pajamų gavimo fakto patvirtinimu. Akcentuotina, jog LVAT, nagrinėdamas analogiško pobūdžio bylas, savo praktikoje laikosi pozicijos, kad išskirtinai paaiškinimų (duomenų) apie pajamas teikimas, nesant realaus pajamų gavimo fakto, pajamų gavimo nepagrindžia (minėtos nutartys: 2011-09-09 adm. byloje Nr. A-556-3513/2011, 2014-02-12 adm. byloje Nr. A-556-554/2014, 2016-02-23 adm. byloje Nr. A-293-556/2016).

Komisija, atsižvelgdama į tai, kad nors Pareiškėjas nurodė pajamų šaltinį, pateikdamas atitinkamus dokumentus, tačiau nepateikė pakankamų ir neginčijamų įrodymų, kad sūnus A. J. realiai perdavė, o Pareiškėjas realiai gavo atitinkamo dydžio pinigines lėšas.

Įvertinus nustatytų aplinkybių visumą, konstatuotina, jog mokesčių administratorius pagrįstai nepripažino, kad T. J. 2008 m. suteikė Pareiškėjui 750 000 Lt paskolą, taip pat pagrįstai Pareiškėjo ir jo sutuoktinės pajamomis nepripažino A. J. gautų piniginių lėšų už turto pardavimą.

Komisija, atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, konstatuoja, jog pagal MAĮ 67 straipsnio nuostatas Pareiškėjas neįvykdė pareigos įrodyti, kad mokesčių administratorius neteisingai apmokestino Pareiškėją, konstatavęs, jog 2008–2013 m. laikotarpiu Pareiškėjo ir jo sutuoktinės išlaidos 8 351 662 Lt viršijo juridinę galią turinčiais pajamų šaltiniais patvirtintas pajamas. Todėl skundžiamo Inspekcijos sprendimo nurodymai Pareiškėjui sumokėti 190 210,85 Eur GPM, 90 030,55 Eur GPM delspinigius ir 19 021 Eur GPM baudą tvirtintini.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, atsižvelgdama į aukščiau išdėstytas aplinkybes ir vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-05-04 sprendimą Nr. 68-110.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršelienė

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliienė